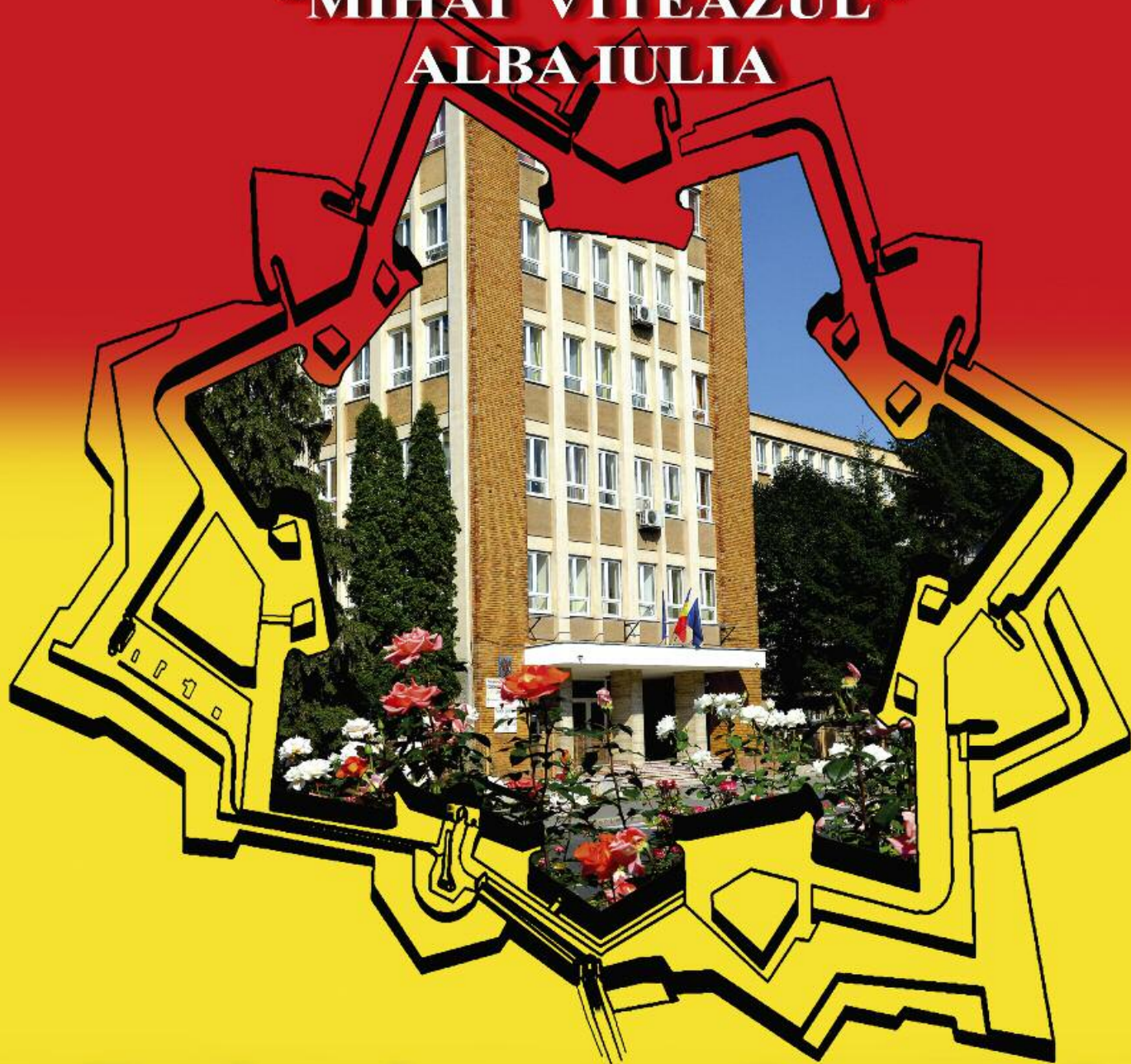

**COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR
"MIHAI VITEAZUL"
ALBA IULIA**

Inimi sub drapel

**NUMĂR 25 – ANIVERSAR
- 95 ANI -
1 Noiembrie 1919 - 1 Noiembrie 2014**

Colectivul redacțional:

Colonel Marcel DOMȘA
Colonel Gheorghe URIAN
Profesor Dorina TRIFON
Profesor Teodora DĂNCILĂ
Profesor Cosmina MIRCEA
Profesor Simona MUREȘAN

Foto:

Referent relații publice Daniela FILIMON
Psiholog Darius DURIGA

Coperte:

Psiholog Darius DURIGA

Procesare foto și concepția grafică:

Ajutor analist programator Aurora ITU

DTP:

Dragoș ANGHELACHE

ISSN 1844-4857

B: 00516 C: 00000

Imprimat la

Centrul Tehnic-Editorial al Armatei

Tel+fax: 021-224 26 34

e-mail ctea_smg@yahoo.com

CUPRINS

GÂNDURI ȘI AMINTIRI... ORI POATE VICEVERSA <i>Șeful Instrucției și Doctrinei din Statul Major al Forțelor Terestre General de brigadă dr. Vasile ROMAN</i>	2	COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR „MIHAI VITEAZUL” – LĂCAȘ AL PROSPERITĂȚII INTELECTUALE ȘI CULTURALE <i>Locotenent-colonel Gheorghe-Florin CÎMPEAN</i>	30
UN ARC PESTE TIMP... <i>Profesor dr. Georgiana MÎNDRILĂ secția Învățământ din Statul Major al Forțelor Terestre</i>	4	UN SPIRIT AL LOCULUI <i>Redactor-șef Revista Forțelor Terestre colonel Dragoș ANGHELACHE</i>	32
LICEUL PRIN OCHII UNUI FOST ABSOLVENT <i>Șeful Direcției pregătirii teritoriului pentru apărare și rechiziții I a Direcția generală probleme speciale din Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale General de brigadă dr. Dorin CHIRCA</i>	5	OCHII PRESEI <i>Redactor Ziarul „Unirea” și redactor-șef Radio Unirea FM Alba Iulia Robert GHERGU</i>	35
DE VORBĂ CU TIMPUL <i>General de brigadă ing. Teodor INCICAȘ</i>	7	„INIMI SUB DRAPEL” – UN TITLU METAFORIC, SIMBOL AL ONOAREI OSTĂȘEȘTI ȘI NAȚIONALE <i>Profesor Ioan CIOARA</i>	36
COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR „MIHAI VITEAZUL” LA CEAS ANIVERSAR <i>Comandantul Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul” Colonel Marcel DOMȘA</i>	8	MIRAJUL ȘI VOCAȚIA REVEDERILOR <i>Profesor Ioan SPRINJEAN</i>	40
CALITATE ȘI PERFORMANȚĂ <i>Director adjunct Profesor Dorina TRIFON</i>	10	LA CATEDRA TIMPULUI... <i>Profesor Iuliana STĂNCESCU</i>	42
PALMARESUL OLIMPICILOR ÎN ȘCOALA SUCCESULUI	12	GÂNDURI LA ANIVERSARE <i>Profesor Liviu NĂȚĂLUCĂ</i>	44
MOMENTE DIN EVOLUȚIA COLEGIULUI NAȚIONAL MILITAR ÎN ULTIMII 30 DE ANI <i>Locțiitorul comandantului colegiului Colonel Gheorghe URIAN</i>	14	ÎNVIINGĂTORI PRIN TIMP <i>Profesor Romulus BORTOȘ</i>	46
TRECUT-AU ANII... ISTORIA NE CHEAMĂ! <i>General-maior în retragere – veteran de război Gheorghe RĂBĂCEL</i>	16	COLEGIUL MILITAR, CREUZET DE FORMARE A CARAC- TERELOR PUTERNICE <i>Consilier pentru proiecte și programe educative Profesor CARMEN-CECILIA ROMAN</i>	47
AMINTIRI, AMINTIRI... <i>General de brigadă (r.) dr. Viorel CĂLIMAN</i>	18	PAȘI SPRE SUCCES <i>Sublocotenent Marinela Romina MÎRZA, Baza 71 Aeriană, Câmpia Turzii</i>	48
VIVAT COLEGIUL MILITAR LICEAL „MIHAI VITEAZUL”! <i>Colonel (r.) Voicu CIOARA</i>	21	ANII DE LICEU <i>Simona CHIȘIU, șef promoție 2012</i>	49
CU COLEGIUL MILITAR LICEAL „MIHAI VITEAZUL” ÎN SUFLET... <i>Președintele Asociației județene „Sarmiszegetusa” a C.M.R.R. din județul Hunedoara Locotenent-colonel (r) Petru FĂGĂRAȘ</i>	23	REMEMBER <i>Alexandra OLTEAN, șef promoție 2013</i>	50
ONOR OSTĂȘESC <i>Colonel (r) Dănilă MOLDOVAN</i>	25	PROMOȚIA 63 <i>Paula COMȘA, șef promoție 2014</i>	51
CLIFE DE RECUNOȘTINȚĂ <i>Locotenent colonel (r) Cristinel VECERDEA – CRIV, promoție 1978</i>	26	ORIZONTURI ALE CUNOAȘTERII <i>Dan IUHAS, absolvent 2006</i>	52
COLEGIUL MILITAR LICEAL DE LA ALBA IULIA – CARTE DE ÎNVĂȚĂTURĂ, POEZIE DE DRAGOSTE <i>Colonel (r) Leon-Iosif GRAPINI</i>	27	REÎNVIIND AMINTIRI <i>Andrei KOVACS, absolvent 2007</i>	53
		ARĂTÂND CU DEGETUL SPRE LUNĂ <i>Colonel Ovidiu PURDEA-SOMEȘ</i>	54
		CONSTELAȚIA VEACULUI <i>Colonel (r) ing. Ion NEDELUCU</i>	56

GÂNDURI ȘI AMINTIRI... ORI POATE VICEVERSA

*„Suntem suma cărților pe care le-am citit,
dar mai mult a oamenilor pe care i-am întâlnit.” (Andrei Pleșu)*

Asta suntem sau poate că nu doar atât, poate că suntem o sumă de amintiri, o sumă de aventuri liceene și poate că nici nu ne maturizăm și rămânem doar niște copii... mai înțelepți... mai albi la păr.

Nu știu alții ce simt..., dar eu, când mă gândesc la anul 1980, când veneam la Alba Iulia pentru a susține examenul la „LMMV”, devin din nou copil... o fi bine... o fi rău? Liceul militar prin definiție este școală și rigoare. Este școală pentru că ne-a adus acel plus de valoare intelectuală pe care, în vremuri de mult apuse, o aducea liceul, dar la cel mai înalt standard, liceul militar.

Era rigoare pentru că uniforma, programul zilnic, învoirea și permisia erau cele care ne reglementau viața... care nu a fost una ușoară. „LMMV” nu a fost și nu este o instituție abstractă, pentru că ea a fost și este formată din oameni care se pun în slujba educării oamenilor pentru o lume bună și dreaptă.

„LMMV” din anii adolescenței mele a fost lumea în care l-am întâlnit pe comandant – colonelul Răbăcel – pedant, distant și exigent, pe directorul adjunct, profesor de biologie – profesorul Dumitru Mincu, Dumnezeu să-l odihnească – ce era, în opinia mea, un suflet fantastic de frumos, un om deosebit de blând, dar care printr-un comportament autoimpus s-a dorit mereu un „dur”. A fost un exemplu pentru dezvoltarea mea didactică, pentru că domnia sa ne-a predat întotdeauna „cunoștințe” cum îi

plăcea să spună, și niciodată o disciplină abstractă – era un mare educator.

Dirigintele meu, profesorul de matematică – Nicolae Munteanu și diriginta mea (din clasele X – XII) doamna profesoară de economie Eugenia Nanu au fost alte frumoase figuri... câteodată paterne sau materne care au contribuit la formarea mea și a colegilor mei.

Nu-i voi uita pe căpitanul Petre Bulz, pe locotenentul-major Dorin Bălăci, pe locotenentul Vasile Vasile care, din postura de militari, ne-au „strunit” pentru a

ne forma un spirit cazon, care nu de fiecare dată este „distructiv”.

N-am să enunț numele tuturor profesorilor mei, dar scriind aceste gânduri mă înclin în fața lor sau a memoriei lor (pentru cei care nu mai sunt printre noi), mulțumindu-le pentru grija, efortul și dragostea cu care ne-au înconjurat.

„LMMV” nu este numai școală și rigoare, ci și viața de adolescent și aici nu pot uita nimic din frumoasele condiții care ne-au fost asigurate și nu pot uita nici doamnele din orice zonă administrativă care, pentru confortul nostru, au muncit și unele cred că s-au și pensionat.

„LMMV” este Alba Iulia în toată splendoarea orașului privită de pe Dealul Mamuților și văzută până în străfundul cramei din Cetate. Este orașul frumoaselor iubiri adolescente, al frumoaselor escapade și, nu în ultimul rând, al frumoaselor locuri istorice care au marcat viața României.

„LMMV” este un loc drag, o amintire frumoasă dată de cei patru ani în care am crescut (fizic), ne-am dezvoltat intelectual, am învățat alături de colegi ce este camaraderia, ce este instituția militară și aceste lucruri... nu le vom uita niciodată.

Mândria (a nu înțelege trufia) de a fi lemist la „Mihai Viteazul” este un sentiment pe care puțină lume îl trăiește. Aud și văd oameni care sunt absolvenți, din perioada interbelică, ai Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” din București, ai Colegiului Național din Iași, ai Colegiului Național „Emil Racoviță” din Cluj-Napoca sau ai altor mari licee din România, trăind sentimentul apartenenței la o castă.

Același sentiment îl trăiesc mereu... fac parte dintr-o lume specială... „casta LMMV”... sunt mândru și vă mulțumesc tuturor. ■

*Șeful Instrucției și Doctrinei
din Statul Major al Forțelor Terestre
General de brigadă dr. Vasile ROMAN*

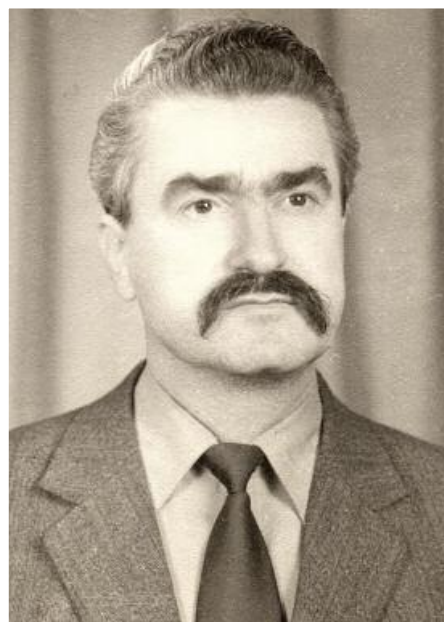

*Colonelul
Gheorghe
Răbăcel,
comandantul
liceului*

*„pedant, distant
și exigent”*

*Dumitru
Mincu,
directorul
adjunct,
profesor de bio-
logie*

*„A fost un
exemplu pentru
dezvoltarea
mea didactică”*

*Profesor
Eugenia Nanu,
diriginte*

*„...au fost alte
frumoase
figuri...
câteodată
paternale sau
materne care
au contribuit la
formarea mea
și a colegilor
mei”*

UN ARC PESTE TIMP...

95 de ani ... Se împlinește aproape un secol de când generalul de corp de armată Arthur Văitoianu a pus piatra de temelie a uneia dintre cele mai prestigioase instituții ale învățământului preuniversitar românesc ce avea ca simbol emblematic personalitatea lui Mihai Viteazul, mare apărător al neamului și al spiritualității românești.

De atunci, Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” – Alba Iulia a devenit un reper fundamental în apărarea valorilor perene, românești și universale, sădite în sufletele atâtor generații de absolvenți care s-au adăugat an de an la marea familie a Armatei României.

Timput nu i-a știrbit strălucirea, dimpotrivă i-a adus prospețimea și patina vechimii pe care o dobândesc doar lucrurile de valoare puse la temelie unui demers didactic performant, în care tradiția se îmbină cu modernitatea și în care modelarea sufletului este la fel de importantă ca și cea a trupului, în care se învață nu pentru școală, ci pentru viață, într-un parcurs individual al fiecărui absolvent.

Acum, la ceas aniversar și de bilanț, ca într-un arc peste timp, colegiul își adună împlinirile și își omagiază „eroii” – cadre militare, profesori și elevi, care au zidit nu numai gânduri, dar și geografii și istorii personale,

*„Nu există decât o singură cale și ea se numește ... Înainte!”
(F. Nansen)*

adică oameni, care au prins nu numai rădăcini în solul fertil al Cetății Alba Iulia, ci și aripi spre împlinirea propriului destin.

Este, cu fiecare nouă aniversare, semnul că aceasta este menirea unui învățământ performant și de calitate, în care starea de normalitate se măsoară în alt fel de victorii și în alt fel de valori, placă turnantă a celor în uniformă cu lampas: **Motivație, Icusință, Har, Abnegație, Inovație**, dar și **Voință, Inteligență, Tenacitate, Echilibru, Altruism, Zel, Unitate, Lauri**.

În șuvoiul de urări și emoții sincere pe care le trăiește colegiul la ceas de sărbătoare, fie-mi permis să transmit urări de viață lungă și realizări pe măsura tradițiilor și împlinirilor sale. ■

*profesor dr. Georgiana MÎNDRILĂ
Secția Învățământ
din Statul Major al Forțelor Terestre*

LICEUL PRIN OCHII UNUI FOST ABSOLVENT

Liceul este instituția careia societatea i-a oferit sarcina de a transmite elevului un sistem de valori științifice, sociale, profesionale și morale.

Realizarea acestor cerințe presupune raportarea permanentă a actului didactic la valorile societății, obligându-ne, în același timp, să considerăm actul didactic un act de veritabilă creație. Acest act de creație trebuie analizat prin prisma capacității liceului și, mai ales, a celor chemați să-și desfășoare activitatea de a crea opere autentice, personalități puternice, promotoare și creatoare, la rândul lor, de valori.

Sper că am reușit să caracterizez cât mai corect Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul”, care, în cei 95 de ani de existență, a reușit să îndeplinească cu succes această activitate de creație.

Este bine cunoscut că pe parcursul celor patru ani petrecuți în liceu se transmit cunoștințele și se formează deprinderile necesare viitoarei profesii. Cred că sunt în asentimentul tuturor absolvenților când afirm că activitatea didactică din Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” nu s-a limitat numai la atât. Educația care ne-a fost oferită a urmărit formarea noastră ca oameni, ca viitori militari prin inducerea unei atitudini critice față de valori, cultivarea bunului simț, a sensibilității, a performanței de a recepta și de a crea, a capacității de a întreține un dialog permanent cu valorile și principiile idealului de viață propus de societatea în care trăim.

Pentru aceasta, omul din fața clasei, fie el ofițer sau profesor civil, a fost un adevărat creator, un veritabil artist. Asemenea actorului care, pe scenă, transformă rolul său în act de creație, căutând, prin arta sa să pătrundă în mintea și sufletul spectatorului, „educatorul” din Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul”, chemat să modeleze în formă un material unic – persoana umană – a reușit să facă din lecțiile sale spectacole memorabile, pătrunzând astfel în conștiința elevilor.

Se spune că „poate lucra cu folos pentru educația altora numai persoana care muncește în același

timp să-și facă propria educație”. Această persoană nu este doar dascăl și îndrumător, este o „carte deschisă”. De menționat că în Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” datorită specificului său, tot personalul,

prin „ceea ce este” și „ceea ce face” devine modelul, exemplul de urmat, „prezent” în conștiința elevilor. Apreciez cu toată responsabilitatea că această funcție specifică a fost și este îndeplinită aici în cele mai bune circumstanțe.

În calitatea mea de fost absolvent al acestui colegiu, pot afirma cu toată tăria că aici se pun bazele pregătirii militare generale și se cristalizează trăsăturile de caracter specifice militarului de carieră. Fac aceste afirmații pentru că îmi dau seama că cei patru ani petrecuți în liceul militar au fost hotărâtori în evoluția mea profesională, de la funcția de comandant de pluton, până la cea de comandant de instituție militară de învățământ. Din poziția în care sunt acum, după 36 de ani de la absolvire, realizez că foștii profesori ne servesc în continuare drept modele, ajutându-ne și acum prin sfaturile pe care ni le-au dat atunci când am fost elevi pe băncile liceului.

Sunt mândru totodată să constat că unul din băieții mei, locotenent de comunicații și informatică și absolvent al Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul”, îmi împărtășește sentimentele confirmând faptul că peste ani profesionalismul a rămas cea mai importantă caracteristică a acestui liceu.

Nu pot să închei fără să îmi aduc aminte, cu regretul că nu mai sunt printre noi, de comandantul din 1978 al Liceului Militar „Mihai Viteazul” generalul Cristache Ștefănescu, primul meu comandant, precum și de dirigintele clasei mele, profesorul Dumitru Mincu, doi oameni care mi-au marcat în mod special începutul carierei prin personalitățile lor puternice și prin calitățile lor deosebite.

Acum, la 95 de ani de la înființare, observăm că „primul” este cuvântul care însoțește și, totodată, caracterizează cel mai bine Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul”. Acesta ființează în capitala „primei” Uniri, aici am făcut mulți dintre noi „primii” pași în

cariera de militar și, nu în cele din urmă, ne referim la instituția care, de peste un deceniu, este pe „primul” loc între colegiile militare. ■

**LA MULȚI ANI!
COLEGIULUI NAȚIONAL MILITAR
„MIHAI VITEAZUL”**

*Șeful Direcției pregătirii teritoriului pentru apărare
și rechiziții la Direcția generală probleme speciale
din Administrația Națională a Rezervelor de Stat
și Probleme Speciale
General de brigadă dr. Dorin CHIRCA*

DE VORBĂ CU TIMPUL

Încă de când mi s-a propus să scriu aceste rânduri, am avut senzația unei importante și mari provocări. A vă scrie despre anii petrecuți în Liceul Militar „Mihai Viteazul” înseamnă a vorbi despre intrarea mea în această frumoasă și importantă familie a țării, care este Armata României și, în același timp, a rememora amintiri despre anii mei de liceu – cea mai nostalgică amintire din viața oricărui om, cea care descrie adolescența – ieșirea din copilărie și poarta spre maturitate.

Am plăcerea, onoarea și bucuria de a fi fost absolvent al promoției 1984. Am avut parte de colegi inimoși și apropiați, tineri veniți din toate colțurile Ardealului, deștepți și sinceri, hotărâți și joviali, care s-au dovedit camarazi și oameni deosebiți, trăsături pe care le-am descoperit în timpul liceului, calități care mi s-au confirmat și după aceea, ori de câte ori ne-am reîntâlnit, sau pe perioada studenției petrecute împreună, așa cum a fost cazul cu cei care au urmat, ca și mine, cursurile Academiei Tehnice Militare.

Totodată, am avut parte de dascăli – profesori și comandanți – dedicați profesiei lor, care au știut să ne educe și să ne pregătească pentru viitor. Au simțit că dincolo de zburdălnicia și, uneori, de imaturitatea noastră, exista potențial promițător în fiecare dintre noi și ne-au apropiat de carte și cultură, de vis și realitate, de armată și țară, pentru că Liceul Militar „Mihai Viteazul” a fost și, cred că a rămas, un loc de educație culturală, științifică, dar și patriotică. Diriginții noștri, profesorii Nicolae Munteanu și Eugenia Nanu, ne-au fost apropiați, au creat condițiile ca acea clasă să devină un colectiv și așa putea spune că au sosit în viața noastră, fiecare, atunci când aveam nevoie de el. Lecțiile profesorilor Ioan Cioară, Carmen Muntean, Smaranda Comănicu, Rodica Cordea, Rafila Izbășescu, Rada Fleșer, Adrian Man, Romulus Borțoș sau Dumitru Mincu nu erau numai aducătoare de cunoștințe, măiestrie și pedagogie unică și curată, dar și lecții despre viață, pe care aveam să le ducem în suflet, minte și comportament mulți ani, prin toate locurile în care pașii ne-au purtat.

Astăzi, dacă stau și mă gândesc, îmi dau seama că am cultura generală pe care am dobândit-o în liceu, am drumul în carieră și viață clădit în urma alegerii mele de atunci, dar și a încurajărilor, opțiunilor sugerate și pregătirii

oferite de profesorii mei. De aceea, le datorez lor, dascălilor mei, celor ce sunt și celor care, din păcate, nu mai sunt, toată recunoștința pentru ceea ce am devenit, pentru că ei, părinții și Armata, mi-au dăruit, în fapt, statutul de om, român și militar.

Am avut privilegiul de a munci, atât în funcții de execuție, cât și de conducere, la toate eșaloanele armatei române. Pe oriunde am fost – în cazărmi, tabere de instrucție, poligoane, săli de ședințe și conferințe – am putut să remarc, la prima vedere, spiritul liceenilor militari, cei ce se disting printr-o imediată dorință de apropiere, o dezinteresată camaraderie și o deosebită voință de a face bine și lucruri bune. Toate acestea sunt amprente ale perioadei adolescenței noastre, mai lipsită de libertate decât a altora, dar cu mult mai multe beneficii în viață.

Una dintre întrebările cele mai comune, în viață, este: Cine ești? Fiecare om are, așa cum este firesc, o paletă, evident limitată, de răspunsuri. Pentru mine, una dintre cele mai importante opțiuni este: *Sunt absolvent al Liceului Militar „Mihai Viteazul”*. Iată de ce doresc Colegiului Militar Liceal „Mihai Viteazul” o viață lungă, actualei generații de profesori și comandanți multă sănătate, împliniri și succes în educarea generațiilor ce sunt și a celor care vin, iar elevilor, spor la învățătură și să-și trăiască cu bucurie și exuberanță această perioadă unică în viață. Gândul meu mă duce, încă o dată, spre dascălii și colegii mei, cărora, oricât de mult aș dori, nu pot să le adresez suficiente cuvinte pentru a le spune cât de recunoscător le sunt!

La mulți ani!

General de brigadă ing. Teodor INCICAȘ

COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR „MIHAI VITEAZUL” LA CEAS ANIVERSAR

„Școala cea mai bună e aceea în care înveți înainte de toate să înveți.”
(N. Forga)

Dacă ar fi nevoie să facem o exprimare doar în cifre, putem să spunem cu exactitatea specifică acestora: 95 de ani de la înființare, 21 ani – Târgu Mureș, 7 ani – Timișoara, 67 de ani de funcționare, 63 de promoții, 6334 absolvenți, peste 350 dascăli și instructori militari, cadre militare.

Aceasta este istoria în cifre a acestei instituții. Dezvoltând această istorie a cifrelor școlii, putem aminti că, în cei 95 de ani, Colegiul Național Militar a purtat diferite denumiri, astfel că în 1919, la înființare, s-a numit simplu Liceul Militar Târgu – Mureș, ulterior Liceul Internat Civil al Armatei; în 1920 a primit denumirea de Liceul Militar „Mihai Viteazul”, voievodul devenind patronul spiritual al școlii. În 1999, ca urmare a prestigiului dobândit în activitatea desfășurată, pentru rezultatele deosebite ce i-au adus faima, liceul devine Colegiul Militar Liceal „Mihai Viteazul”. În anul 2014, ca urmare a recunoașterii valorii performanțelor obținute, colegiul își schimbă denumirea în Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” astfel că cei 95 de ani reprezintă o vârstă venerabilă pentru oricine și pentru mine, și iată că, acum, la împlinirea acestei vârste, această școală se manifestă mereu tinerește, mereu mai efervescent.

Desigur că merită amintiți cei peste 350 de dascăli, cadre militare și civili, care pe parcursul atâtor ani au desfășurat o activitate educativă de excepție, reușind mereu să imprime activității cotidiene seriozitate, rigurozitate, profesionalism, decență, respect, onestitate. Fără aceștia, sunt convins că astăzi nu ar fi fost aceiași, mă refer la nivelul atins de instituție.

Nu trebuie în nici un fel neglijată stăruința și munca laborioasă a absolvenților, acei tineri care, având mai mult sau mai puțină motivație intrinsecă,

au ajuns ca la terminarea celor patru ani de studii liceale să-și croiască o cale netedă și sigură spre învățământul superior și, uneori, postliceal militar ori spre cel superior civil. Tuturor, sincere felicitări!

Acum, în anul 2014, putem să vorbim despre o școală cu adevărat europeană de elită a învățământului românesc, în care calitatea și permanența în educație este la ea acasă.

Mereu am putut raporta că ne-am îndeplinit misiunea, aceea de a oferi învățământului militar superior și, ulterior, armatei, cea mai importantă resursă umană, de o valoare general recunoscută, capabilă să străbată toate asperitățile carierei militare și ale vieții sociale.

Acest lucru a fost posibil prin asigurarea unei pregătiri științifice solide, a unui comportament adecvat, printr-o ierarhizare normală a scării valorilor.

Rezultatele obținute de-a lungul anilor ne îndreptătesc să afirmăm că suntem printre cele mai bune școli din învățământul preuniversitar românesc, adăugând acestor rezultate și alte argumente, cum ar fi faptul că:

– toți absolvenții noștri promovează examenele de

bacalaureat din prima sesiune, mediile situându-se între 7,50 și 10;

– peste 90% din absolvenți sunt admiși pe bază de concurs în instituțiile militare de învățământ superior și postliceal;

– un număr important de elevi se remarcă prin rezultate de top, concretizate în premii și mențiuni la olimpiadele și concursurile școlare la nivel național;

– formațiile artistice participă la diferite evenimente și concursuri și obțin distincții de prim rang;

– echipe sportive (baschet, handbal, volei băieți și fete, atletism, karate, șah) obțin numeroase premii la concursurile județene și naționale;

– elevii colegiului participă la activități de voluntariat și filantropice;

– elevii participă în proiecte de cooperare internațională (Comenius), colegiul obținând de două ori titlul de „Școală Europeană”.

Ulterior, absolvenții urmează cu succes studii universitare și postuniversitare fiind încadrați pe funcții în Armata României.

Desigur că toate acestea au la bază o muncă bine

susținută, cu seriozitate atât de către elevi, cât și corpul profesoral, unul deosebit de valoros, de instructori militari care dovedesc profesionalism, de altfel, ca și toți angajații, precum și de baza materială solidă și modernă a colegiului.

Acestea sunt doar câteva dintre argumentele care ne situează pe un loc marcant în galeria instituțiilor de prestigiu din învățământul preuniversitar românesc, pe lângă multe altele, pe care unii dintre cititori vor avea ocazia să le descopere.

Acum, la ceas aniversar urez întregului colectiv al Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul” mult succes în activitatea cotidiană școlară, iar instituției, viață veșnică. ■

Vivat Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul”!

*Comandantul Colegiului Național Militar
„Mihai Viteazul”
Colonel Marcel DOMȘA*

CALITATE ȘI PERFORMANȚĂ

CA în fiecare an, la 1 noiembrie, Colegiul Militar Liceal „Mihai Viteazul” din Alba Iulia se îmbracă în haine de sărbătoare și își deschide larg porțile pentru a-și primi invitații, bineînțeles, nu cu mâinile goale, ci pregătit, din belșug, pentru a celebra cei 95 de ani de existență, adăugând noi file de istorie în cartea de onoare a instituției cu rezultate remarcabile.

Pornind de la ideea că o foarte bună carieră profesională presupune o foarte bună carieră școlară, instituția noastră a luat toate măsurile necesare pentru a realiza educația pentru cariera militară, reușind să dezvolte capacități, competențe, valori și atitudini umane necesare unui absolvent de liceu militar, astfel încât inserția socio-profesională să se realizeze în mod optim, iar evoluția viitorilor ofițeri și subofițeri să fie una continuă și ascendentă. Satisfacția eforturilor conjugate ale tuturor elevilor, profesorilor și cadrelor

militare o reprezintă faptul că toți cei 105 elevi ai claselor a XII-a au primit „gradul de absolvent”, încununat mai apoi cu laurii altor rezultate frumoase obținute de ei, dar și de colegii din anii mai mici.

Rezultatele superioare obținute de elevi la concursurile și olimpiadele școlare: 15 elevi calificați la faza națională a olimpiadelor școlare, dintre care 6 au obținut mențiuni și premii speciale. Vin din urmă alte premii obținute la concursuri, competiții școlare și extrașcolare care ne onorează.

În cadrul celor două proiecte Comenius aflate în derulare, au avut loc 24 de mobilități care au antrenat un număr mare de elevi și cadre didactice în activități interculturale, menite să îmbogățească. Prin schimburi de experiențe deosebit de eficiente, orizontul de cunoaștere al tinerilor.

Trebuie să amintim și calificativul EXCELENT obținut în urma Controlului cu calificativ desfășurat de S.M.F.T. în colaborare cu I.S.J. Alba și locul I

obținut la proiectul „Școala de nota 10”, premiu din care am reușit să dotăm cu calculatoare noi un laborator de informatică.

Desigur, cel mai important rezultat rămâne promovarea examenului de bacalaureat de către toți absolvenții promoției, cu o medie foarte mare pe colegiu (9,00).

Examenele de admitere în instituțiile de învățământ militar superior și postliceal, ne-au adus satisfacții depline, iar absolvenților, reușita mult visată; 92,38% dintre ei vor deveni oameni de nădejde ai Armatei României.

Și poate cel mai frumos cadou pe care îl putea primi colegiul de ziua lui și care vine ca o recunoaștere a meritelor deosebite este schimbarea denumirii instituției, începând cu 1 septembrie 2014, în COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR „MIHAI VITEAZUL”, căruia îi urăm să aibă parte de o existență îndelungată și mai bogată în oameni frumoși, responsabili și implicați, în împliniri și satisfacții. ■

*Director adjunct
Profesor Dorina TRIFON*

PALMARESUL OLIMPICILOR

□coala reprezintă pentru tineri o veritabilă ocazie de a se descoperi, de a-□i cunoa□te con□inutul psihologic, poten□ialul □i atitudinea fa□ă de performan□ă, fa□ă de situa□iile de via□ă sau profesionale. Unii î□i asumă o atitudine de învingător, ceea ce înseamnă că ei nu dau niciodată înapoi în fa□a riscurilor, sunt con□ien□i de propria valoare □i de capacitate□ile lor, insuccesul nu îi înspăimântă, sunt energici, dinamici, eficie-

2005

Rotar Ozana – calificare la geografie, profesor *Sprinjean Ioan*;
– calificare și mențiune la chimie, profesor îndrumător *Iosa Paraschiva*;
Nicolcioiu Andreea – calificare și mențiune la limba franceză, profesor îndrumător *Roman Carmen*;
Huruială Sorin – calificare la matematică, profesor îndrumător *Borțoș Romulus*;
Iuhas Dan – calificare la matematică, profesor îndrumător *Borțoș Romulus*;
Mursa Iulia – calificare la limba română, profesor îndrumător *Isbășescu Rafila*;
Voicu Claudia – calificare la limba engleză, profesor îndrumător *Iacob Adela*;
Haiduc Vlad – calificare la informatică, profesor îndrumător *Florea Mihaela*.

2006

Iuhas Dan – calificare la matematică, profesor îndrumător *Borțoș Romulus*;
Bocică Ioana – calificare la istorie, profesor îndrumător *Fleşer Rada*;
Mârza Romina – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Andone Viorel – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
– calificare la □tiințele pământului, profesor îndrumător *Sprinjean Ioan*.

2007

Rupa-Mic Valentin – calificare și mențiune specială la limba engleză, profesor îndrumător *Iacob Adela*;
Nicolcioiu Andreea – calificare și mențiune la limba franceză, profesor îndrumător *Roman Carmen*;
Pușcașu Ana-Maria – calificare la limba română, profesor îndrumător *Mureșan (Simu) Simona*;
Dincă Radu – calificare la istorie, profesor îndrumător *Vințan Iulia*;
Milășan Adriana – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Mârza Romina – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Toader Ioan – calificare la fizică, profesor îndrumător *Nătălucă Liviu*.

2008

Curta Claudiu – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Coțovanu Anabela – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Ispas Alexandru – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Neagoie Iulia – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Boțocan Valentin – calificare la limba română, profesor îndrumător *Mircea Cosmina*;
Dincă Radu – calificare la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*.

2009

Coțovanu Anabela – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Făgădău Alexandru – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Anghel Andrei – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Surdu Vlad – calificare la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*.

2010

Ispas Alexandru – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Pătruțiu Dan – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Julan Călin – calificare la fizică, profesor îndrumător *Stăncescu Iuliana*;
Coțovanu Narcis – calificare la economie, profesor îndrumător *Dura Simina*;
Julan Călin – calificare la geografie, profesor îndrumător *Macarie Valer*;
Gurgui Cosmin – calificare la geografie, profesor îndrumător *Macarie Valer*;
Oltean Alexandra – calificare la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*;
Mareși Costinel – calificare la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*.

ÎN ȘCOALA SUCCESULUI

năi, dornici să îăi atingă obiectivele, dotaăi cu imaginaăie și inventivitate, cu dorină de autodepășire; colaborează fructuos cu cei care îi îndrumă. Olimpiadele școlare sunt teste supreme pentru cei care acceptă lupta și competiăia. În perioada 2005 – 2014, elevii noștri au obținut rezultate deosebite la etapa naăională a olimpiadelor școlare, încununând eforturile conjugate ale

2011

Gurzău Maria – calificare și premiu special la psihologie, profesor îndrumător *Dura Simina*;
Sava Marian – calificare și menăiune la religie, profesor îndrumător *Nistor Ioan*;
Julan Călin – calificare și menăiune specială la geografie, profesor îndrumător *Macarie Valer*;
Drugă Ilie – calificare și menăiune la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*;
Oltean Alexandra – calificare și menăiune la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*;
Szabo Iosef – calificare și menăiune specială la geografie, profesor îndrumător *Macarie Valer*;
Stancu Mirel – calificare și menăiune specială la limba franceză, profesor îndrumător *Lupu Lucia*;
Mareși Costinel – calificare la filosofie, profesor îndrumător *Dura Simina*;
Curta Emil – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Crăciunică Daniela – calificare la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*;
Ștefan Dorel – calificare la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*;
Nica Dan – calificare la informatică, profesori îndrumători *Marian Luminiăa și Teglaș Maria*;
Cambrea Mădălina – calificare la limba franceză, profesor îndrumător *Lupu Lucia*.

2014

Șchiopu Vlad – calificare și menăiune specială la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
 – calificare la științele pământului, profesor îndrumător *Filipescu Dorina, Irimie Lucian, Tudor Adela, Macarie Valer*;
Stancu Mirel – calificare și menăiune specială la geografie, profesor îndrumător *Macarie Valer*;
Medvei Mirabela – calificare și menăiune la religie, profesor îndrumător *Nistor Ioan*;
Borș Raluca – calificare și premiu special la religie, profesor îndrumător *Nistor Ioan*;
Ploscar Andreea – calificare și menăiune la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*;
Creău Cosmin – calificare și premiu special la „Lectura ca abilitate de viaăă”, profesor îndrumător *Mircea Cosmina*;
Stănescu Denis – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
 – calificare la științele pământului, profesor îndrumător *Filipescu Dorina, Irimie Lucian, Tudor Adela, Macarie Valer*;
Chiorean Amalia – calificare la economie, profesori îndrumători *Dura Simina și Duriga Darius*;
Ghenciu Thudoraș – calificare la psihologie, profesor îndrumător *Dura Simina*;
Timiș Diana – calificare la sociologie, profesor îndrumător *Duriga Darius*;
Comșa Paula – calificare la „Lectura ca abilitate de viaăă”, profesor îndrumător *Mureșan Simona*;
Cirje Paul – calificare la chimie, profesor îndrumător *Irimie Lucian*.

2012

Oltean Alexandra – calificare și premiu special la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*;
Comșa Paula – calificare la psihologie, profesor îndrumător *Dura Simina*;
Fundeanu Flavius – calificare la limba franceză, profesor îndrumător *Lupu Lucia*;
Stancu Mirel – calificare la limba franceză, profesor îndrumător *Lupu Lucia*;
Onofrei Felix – calificare la chimie, profesor îndrumător *Irimie Lucian*;
Julan Călin – calificare la științele pământului, profesori îndrumători *Tudor Adela, Irimie Lucian, Macarie Valer*.

2013

Stancu Mirel – calificare și menăiune specială la geografie, profesor îndrumător *Macarie Valer*;
Ani-Oniăa Daniela – calificare și menăiune la religie, profesor îndrumător *Nistor Ioan*;
Pătruăiu Dan – calificare și menăiune la religie, profesor îndrumător *Nistor Ioan*;
Comșa Paula – calificare și menăiune la psihologie, profesor îndrumător *Dura Simina*;
Șchiopu Vlad – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Stănescu Denis – calificare la fizică, profesor îndrumător *Filipescu Dorina*;
Chiorean Amalia – calificare la economie, profesor îndrumător *Duriga Darius*;
Oltean Alexandra – calificare la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*;
Drugă Ilie – calificare la istorie, profesor îndrumător *Fărcaș Paraschiva*;
Cambrea Mădălina – calificare la limba franceză, profesor îndrumător *Lupu Lucia*;
Ungureanu Marian – calificare la filosofie, profesor îndrumător *Dura Simina*.

MOMENTE DIN EVOLUTIA COLEGIULUI NAȚIONAL MILITAR ÎN ULTIMII 30 DE ANI

Acum, la ceas aniversar, când această școală de elită împlinește 95 de ani de existență, poposind în perioade de timp diferite, în locații reprezentative pentru România: Târgu-Mureș, Timișoara și Alba Iulia exprim câteva gânduri despre câteva momente importante din viața Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul”, desfășurată în Alba Iulia, timp de 39 de ani, din 1975 până în prezent – 2014.

În toată această perioadă, colegiul a evoluat, situându-se permanent la un nivel superior în ceea ce privește calitatea actului educațional și de învățământ, fiind printre primele unități de învățământ din România, prin rezultatele obținute și prin promovarea imaginii armatei și învățământului militar în peisajul educațional din țara noastră.

Din anul 1983, de când sunt legat de acest colegiu prin activitatea profesională, instituția a evoluat permanent, deși a trecut prin perioade de cumpănă când se punea problema reformării învățământului militar prin eventuala desființare a colegiului, având în vedere că, în anul 1998 au fost desființate liceele militare din Craiova și Constanța, rămânând cele trei licee militare din Alba Iulia, Breaza și Câmpulung – Moldovenesc, ducând împreună tradiția și istoria învățământului militar românesc preuniversitar.

Datorită meritelor și rezultatelor deosebite obținute, liceul a primit denumirea de Colegiul Militar Liceal „Mihai Viteazul” în anul 1999 cu prilejul aniversării a 80 de ani de la înființare prin Ordinul ministrului Apărării Naționale nr. M131/1992.

În evoluția acestui colegiu, a fost o preocupare permanentă atât din partea conducerii colegiului de la vremea respectivă, cât și din partea colectivului de cadre militare și didactice pentru ridicarea actului didactic și educativ la un nivel mult superior celor din instituțiile de învățământ civile, rezultatul fiind pregătirea superioară a absolvenților de colegiu militar pentru instituțiile militare de învățământ superior.

Un aspect pozitiv s-a petrecut începând cu anul 2001 când în colegiu au fost admise și fete, acestea aducând un plus de rafinament, eleganță și creșterea competitivității, fetele situându-se constant în fruntea colectivului de elevi privind rezultatele la învățătură, comportare și disciplină.

În anul 2006, colegiul a obținut titlul de Școală Europeană datorită rezultatelor obținute și proiectelor școlare internaționale la care a participat.

În anul 2007, o clasă din colegiu a primit denumirea unuia dintre fondatorii Uniunii Europene, Robert Schuman, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la fondarea Uniunii Europene.

În anul 2012, colegiul a primit, pentru a doua oară, titlul de Școală Europeană, fiind recunoscut meritul de școală de elită în cadrul învățământului militar preuniversitar și civil din România.

Să amintim aici că, în ultimii ani, toți elevii absolvenți au promovat examenul de bacalaureat, iar la examenele pentru accesarea în instituțiile militare de învățământ superior și postliceal au fost constant pe primul loc ca număr de absolvenți admiși între cele trei colegii militare.

Toate aceste rezultate și performanțe au fost obținute datorită muncii, perseverenței și profesionalismului colectivului de cadre militare, didactice și personal civil din acest colegiu în toată această perioadă de timp la care facem referire.

În domeniul asigurării condițiilor de învățare și de trai, permanent s-au făcut eforturi pentru îmbunătățirea bazei materiale și asigurării tuturor celor necesare pentru obținerea de performanțe școlare. S-au executat lucrări de dotare, îmbunătățire și modernizare a bazei materiale, astfel:

- modernizarea laboratoarelor și a cabinetelor prin dotarea cu mobilier nou, aparatură și tehnică de calcul de ultimă generație;
- modernizarea și dotarea sălilor de clasă cu mobilier nou;
- înlocuirea tuturor geamurilor din colegiu cu geam termopan, ceea ce a dus la sporirea confortului termic a spațiilor de învățământ și de cazare;
- s-au modernizat spațiile de cazare, grupurile sanitare, spațiul unde elevii își desfășoară activitățile extrașcolare, cultural-artistice și sportive;
- dotarea cu toate materialele necesare desfășurării actului de învățământ și de trai în conformitate cu normativele în vigoare asigurând condițiile optime pentru obținerea de performanțe școlare.

În concluzie, eforturile depuse de generații întregi, atât cadre, cât și elevi, au ca rezultate mulțumirea și împlinirea de sine că aici s-au făcut lucruri temeinice cu rezultate vizibile, palpabile care dăinuie peste ani, promoții întregi de elevi foarte bine pregătiți, luându-și zborul spre alte zări pentru a-și împlini destinul, acela de a fi cadre militare în Armata României. ■

*Locțiitorul comandantului colegiului
Colonel Gheorghe URIAN*

TRECUT-AU ANII...

ISTORIA NE CHEAMĂ!

Data: 1 Noiembrie 2014

Locul: Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul”

Scopul: Celebrarea a 95 de ani de la înființarea liceului

Urare: La mulți ani cu strălucire, Liceu militar din inimă de țară!

LA celebrarea a 95 de ani de la înființarea sa în orașul de pe Mureș și 39 de ani de la așezarea sa în vatra de istorie – ALBA IULIA – sunt cuprins, împreună cu foștii colaboratori, de puternice emoții și sentimente. Onoarea de a conduce această instituție de învățământ, timp de un deceniu, 1978-1988, a însemnat pentru mine o etapă însoțită de mari responsabilități, frământări, clipe de satisfacții și fericire, cea mai frumoasă din întreaga carieră militară de peste 4 decenii de învățământ militar. A fost un drum pe care l-am parcurs cu toate eforturile ființei mele. Amintirile sunt istorii personale de neuitat, cronici ale timpului trecut.

Nevoia țării ne-a încredințat o cauză nobilă căreia, noi, cei trecuți prin furcile timpului i-am dedicat

cei mai frumoși ani ai vieții. E greu să măsoară în cuvinte ce înseamnă slujirea cu credință și dăruire în acest atelier al umanității – liceul militar – unde activitatea didactică, instrucția și educația au fost ridicate la nivelul artei de a dărui lumină pentru viitor și a forma tinerilor convingerea că singura bogăție este cea a minții, că, numai știind, vor putea deschide noi porți către cunoaștere și își vor împlini destinul ca oameni adevărați.

De aici, au plecat spre cariere strălucite mii de absolvenți, astăzi oameni cu înalte responsabilități pe treptele ierarhiei militare, ingineri, medici, juriști, specialiști în domeniul economico-financiar, ambascadori și atașați militari, reprezentanți în structurile militare N.A.T.O., participanți în teatrele de operațiuni pentru asigurarea păcii. Evoluția lor se aseamănă cu un fluviu

care a fost izvor la început. Privesc cu mare admirație chipurile lor luminoase de pe tablourile de promoții și simt cum răspândesc în jur esența parfumului tinereții, prilej de rememorare a unor clipe fascinante. Nimic nu este mai frumos ca tinerețea.

Simt o datorie de suflet pentru a exprima cele mai alese sentimente de apreciere și respect, întreaga recunoștință față de cei ce au făurit istorie și tradiții, eminentul corp de cadre militare și civile, pentru devotamentul și înaltul profesionalism de slujire a unui ideal ce i-a dat strălucire liceului militar. Pentru noi, premiul de onoare și steaua de aur ce ni le-a dat viața au însemnat promoțiile de absolvenți trimiși să-și îndeplinească idealul de viață, de servire cu onoare și demnitate a intereselor țării și ale armatei române. Cu toții am scris file de istorie și am lăsat aici o parte din sufletul nostru. Putem spune cu toată modestia: „Ne-am îndeplinit menirea”. Doar o viață trăită pentru alții este o viață trăită.

Mulțumesc tuturor absolvenților pentru noblețea cu care ne-au înconjurat, pentru satisfacțiile și consacrarea profesională ce ni le-au dăruit. Am lăsat în mijlocul lor căldura cu care i-am învăluit.

Felicit pe absolventul de „ieri” și destoinicul comandant de azi al colegiului, domnul colonel Marcel Domșa, pe eminentul corp de cadre, pe harnicii învățăcei – fete și băieți – pentru eforturile ce le depun în a onora titlul de „Școală Europeană”.

Cu prilejul omagierii acestui eveniment de către revista colegiului „Inimi sub drapel”, la al cărui număr, în anul 1980, am fost onorat să

contribui cu articolul „La început de drum”, urez colectivului de redacție succes deplin în nobila misiune de a oglindi în paginile revistei idealurile și sentimentele colaboratorilor și cititorilor săi. ■

La aniversare – strălucire și dăinuire peste timp!

*General-maior în retragere – veteran de război
Gheorghe RĂBĂCEL*

AMINTIRI, AMINTIRI...

AM avut onoarea să conduc instituția în perioada iulie 1994 – noiembrie 1997, perioadă marcată încă de la început de pregătirea aniversării a 75 ani de la înființare. Vacanța din vara anului 1994 mi-a permis să aprofundez aspectele principale ce au caracterizat instituția în anii din urmă și să-mi formulez direcțiile principale de acțiune, astfel încât să dezvoltăm ce era bun și să eliminăm/diminuăm ceea ce influența negativ prestigiul instituției.

Enumăr câteva din aspectele la care, împreună cu personalul permanent al instituției, cu elevii și cu eșalonul superior, trebuia să identificăm soluții:

- prestația slabă a absolvenților la examenele de admitere (absolvenții „albaiulieni” din anul 1994 și câțiva ani mai înainte nu s-au situat pe locuri fruntașe din punctul de vedere al proporției admișilor

în instituțiile de învățământ militar preuniversitar și universitar);

- elevii liceului sau echipele acestuia aduceau instituția pe locurile 3, 4 sau 5 din 5 la confruntările principale științifice și sportive, iar pozițiile fruntașe erau ocupate în mod constant de „câmpulungeni” și „cântemiriști” (rezultă din sintezele perioadei 1990 – 1994 cu excepția întrecerilor la tir, atletism și la handbal);

- unii din absolvenții liceului ce nu erau admiși în instituțiile de învățământ militar preuniversitar ori universitar solicitau ca pregătirea militară desfășurată în anii de învățământ din liceu să le fie recunoscută drept stagiul militar (acesta era obligatoriu pentru orice tânăr ce împlinea vârsta de 20 ani);

- nevoia reducerii efectivelor militare și pregătirea Armatei României pentru admiterea în NATO urma să ducă și la desființarea unor licee militare, iar cele cu performanțe slabe erau primele vizate.

Concluzia era foarte clară – în cel mai scurt timp era necesar ca „albaiulienii” să ajungă în frunte, mai ales, din punctul de vedere al procentului de admiși în instituțiile militare de învățământ universitar și preuniversitar. Acest obiectiv, deși a fost prioritar în fiecare an în care am muncit în **Liceul Militar „MIHAI VITEAZUL”**, avea să se realizeze, după eforturi conjugate, bine gândite și susținute, abia de promoția anului 1997. Atunci, după ce s-au desfășurat examenele de admitere, **Liceul Militar „MIHAI VITEAZUL” s-a clasat pe locul I între liceele militare.**

La identificarea direcțiilor de acțiune, a căilor și metodelor ce trebuiau urmate pentru creșterea performanțelor am implicat tot personalul instituției și am fost sprijinit de acesta.

Îmi era foarte clar că resursele principale trebuiau găsite la corpul cadrelor didactice, care era foarte valoros, însă nu utiliza suficient potențialul disponibil pentru sporirea performanțelor în activitatea de învățământ. La corpul cadrelor didactice trebuia întărită răspunderea pentru actul didactic specific liceului militar. În acest sens, am conlucrat cu directorii adjuncți – dl prof. Liviu Nătălucă (1994/1995), dl prof. Ion Sprinjean (1995/1996) și distinsa prof. Rodica Bența (1996/1997).

Corpul cadrelor militare (ofițerii și subofițerii) de la subunitățile de elevi a avut un rol deosebit – ei erau permanenții îndrumători, sfătuitoari, pedagogi și „părinți” ai elevilor, întrucât elevii nu mai erau în contact direct și permanent cu familiile lor. Am instituit noi răspunderi și acestora, iar cele care nu s-au adaptat noilor cerințe au plecat la unitățile militare operative. Consider că au fost de folos consultările săptămânale între diriginții – profesori și cadrele militare de la subunitățile de elevi, precum și asistența la ore a celor din urmă. În cadrul acestor discuții se abordau și se armonizau problemele curente și specifice. În acest mod, s-a realizat cunoașterea din mai multe direcții a necesităților elevilor.

În anul 1996, 17 iulie, instituția a primit noul Drapel de luptă. În același an, prin munca și dăruirea dlor prof. Ioan Cioara și lt. Coriolan Honcaș, personalul colegiului a avut posibilitatea să-și cânte

patronul spiritual în ritm de marș. Anul de învățământ 1996 – 1997 a fost cel în care am utilizat tezele cu subiect unic, fapt ce a asigurat o evaluare mai riguroasă a elevilor. Cu promoția 1997 am desfășurat un banchet reușit în incinta liceului. Performanțele elevilor au crescut cu fiecare promoție, iar ale promoției 1997 au asigurat realizarea obiectivului dorit de mulți ani – locul întâi.

Directorii adjuncți, împreună cu personalul didactic, cu elevii, cu personalul militar și civil, au constituit motorul evoluției rapide a calității și a eficienței învățământului, precum și a performanțelor elevilor.

Am conlucrat eficient cu eșaloanele superioare, Inspectoratul Școlar Alba, oficialitățile locale și județene, liceele din județ, Episcopia Alba Iulia, părinții elevilor și cu mulți alți factori importanți care au sporit calitatea actului educațional și au asigurat un prestigiu mereu crescând liceului și personalului acestuia.

Așa cum am arătat la început, în noiembrie 1994 am organizat și am sărbătorit **75 de ani de la înființarea liceului.** Această sărbătoare a fost posibilă întrucât instituția, absolvenții în viață ai liceului cu același nume ce a funcționat la Târgu Mureș (1919 – 1940) și

Timișoara (1940-1947), precum și eşaloanele superioare au fost de acord ca Liceul Militar „MIHAI VITEAZUL” din Alba Iulia să-și întregească istoria și să poarte și tradițiile onorabile din timpul funcționării în celelalte două localități. „Veteranii” au fost invitați și ne-au onorat cu prezența pentru prima dată la Liceului Militar „MIHAI VITEAZUL” din Alba Iulia.

Am avut onoarea să intensific și să dezvolt mult, ceea ce inițiasse predecesorul meu – dl col. Gheorghe Ciuhan împreună cu dl maior Gheorghe Cridon, relațiile cu foștii elevi ai liceului, îndeosebi cu cei care s-au format la Târgu Mureș și Timișoara. Majoritatea acestora erau la vârsta a treia, dar au fost și sunt personalități importante militare și civile. Întâlnirile, schimburile de opinii și discuțiile cu numeroși generali și ofițeri în rezervă, cu ingineri, academicieni, medici, avocați, profesori universitari, artiști, patroni – toți personalități renumite în țară sau străinătate au fost benefice pentru tot personalul liceului și, mai cu seamă, pentru tinerii elevi ai liceului nostru, pentru cadrele didactice și pentru cele militare. Foști elevi au sprijinit instituția cu resurse materiale și financiare, dar trăirile lor comunicate cu multă afecțiune și sinceritate tinerilor elevi, dar nu numai lor, au fost un ade-

vărat tezaur ce a contribuit la consolidarea încrederii în forțele proprii și a dorinței de a învinge. Din rândul „veteranilor” trebuie să remarc capacitatea mobiliza-toare a dlui col. r. Alexandru Stanciu.

Cred că perioada descrisă extrem de succint a fost una dintre cele mai frumoase din cariera mea și că reușitele s-au datorat în bună măsură și experienței dobândite între anii 1982 – 1991. În acea perioadă, am muncit ca ofițer cadru didactic în Academia Militară și am parcurs succesiv treptele didactice specifice învățământului universitar – asistent, lector, conferențiar și profesor.

Sunt mândru să aflu că performanțele Colegiului Militar Liceal „Mihai Viteazul” au sporit mult, că instituția se situează pe locuri onorabile atât la nivel militar, cât și la nivel național.

În încheiere, felicit continuatorii bunelor tradiții! „Veteranilor” le doresc viață lungă și numai sănătate! Mulți și prestigioși ani Colegiului Militar Liceal „Mihai Viteazul” în capitala de suflet a neamului românesc! ■

General de brigadă (r.) dr. Viorel CĂLIMAN

VIVAT COLEGIUL MILITAR LICEAL „MIHAI VITEAZUL”!

In urmă cu 95 de ani, când autoritățile de atunci au întemeiat Liceul Militar „Mihai Viteazul” tocmai la Târgu-Mureș, în inima Ardealului care încă era în plin proces de adaptare la noile realități rezultate după Unirea de la 1 Decembrie 1918, nimeni nu s-a gândit că evoluția acestuia va fi atât de marcată de schimbările de regim din țara noastră. Deși menirea lui era foarte clară, „...de a pregăti în ținuturile nou alipite elemente sănătoase, solid educate și bine instruite”, după cum subliniază ministrul de război în raportul către M.S. Regele României din anul 1919, odată cu instaurarea comunismului, acest „cuib de șoimi” lemevist a fost desființat, fiind considerat de sorginte burgheză.

Reînființat în anul 1975 la Alba Iulia, existența acestuia a început să fie, din nou, amenințată după Revoluția din 1989, unii apreciind că are origini sovietice, comuniste, iar când s-a pus problema reducerii efectivelor armatei, în multe planuri, Liceul Militar „Mihai Viteazul” era considerat ca un mare consumator de funcții și resurse, care puteau fi folosite mai eficient în menținerea puzderiei de unități militare create de „strategii” acelor vremuri. A fost o perioadă în care liceele militare erau susținute mai puternic de către personalități civile, care aveau tangențe cu învățământul, în timp ce unii militari spuneau: „Uite, am ajuns general fără să fi absolvit liceul militar.” A trebuit ca la conducerea forțelor terestre să fie numit un vizionar, precum generalul Mihail Popescu, pentru a pune capăt acestor „proiecte” cu consecințe pe care abia acum ni le putem închipui, altfel ar fi avut și acest liceu soarta celor subordonate aviației și marinei.

Astăzi, când suntem în posesia rezultatelor obținute de-a lungul vremii de către elevi la testele PISA și când oricine poate observa scăderea constantă a calității învățământului preuniversitar românesc, este firesc să ne întrebăm: „Oare ce fel de studenți ar fi avut instituțiile superioare și postliceale de învățământ militar dacă nu ar mai fi existat colegiile militare liceale?”

Probabil, la acest moment aniversar, nu s-ar fi convenit să reamintim momentele nefericite din istoria acestui glorios colegiu militar liceal, însă este bine să nu se uite și, din când în când, să fie evocate pentru că „minți luminate”, precum cele despre care am scris mai sus, e posibil să-și mai facă loc printre conducătorii armatei.

Mult mai potrivit ar fi să subliniem faptul că acest colegiu se situează printre cele mai bune din țară, educația multilaterală, științifică și culturală, patriotică și morală, care se asigură aici fiind la un nivel atât de ridicat, încât absolvenții lui, indiferent de perioadă, au devenit cetățeni de nădejde, care nu și-au pus niciodată întrebarea „ce face România pentru ei?” înainte de a contribui, într-un fel sau altul, la progresul țării. Sau faptul că, privind misiunea de bază, aceea de a pregăti candidați performanți pentru admiterea în învățământul militar superior și postliceal, din anul 1997 se situează pe primul loc

între colegiile militare liceale. În acest sens, stau mărturie nu numai datele statistice înregistrate în diferite documente (analize, procese-verbale etc.), din care rezultă foarte clar această realitate, ci și alte documente, cum este, spre exemplu, fișa de apreciere din anul 2007, pe care a întocmit-o șeful Instrucției și Doctrinei și a confirmat-o șeful Statului Major al Forțelor Terestre: „creșterea performanțelor absolvenților la admiterea în învățământul superior și postliceal militar, instituția situându-se, din acest punct de vedere, pe primul loc între colegiile militare liceale pentru al unsprezecelea an, consecutiv.”

Aceste succese nu sunt consemnate doar în autoevaluări, fiecare instituție având tendința de a-și exagera realizările. Nu! Ele sunt scoase în evidență, mai ales, de către evaluările externe, fie că este vorba de controalele eșaloanelor superioare, militare sau civile, fie de examenul de bacalaureat, concursuri și diferite proiecte, fie de examenele de admitere sau reușita absolvenților în viață.

Să obții astfel de rezultate unu, doi, trei ani poate părea incidental, dar, ca acestea să se consolideze de la an la an, nu mai poate fi vorba de întâmplare. În această perioadă, la conducerea Colegiului Militar Liceal „Mihai Viteazul” s-au aflat patru comandanți și trei directori adjuncți, iar rezultatele nu au fluctuat, ba, dimpotrivă, cu excepția unei perioade de doi ani de

relativă stagnare, au crescut, ceea ce înseamnă că aici se muncește serios.

Pornind de la calitatea personalului didactic și nedidactic, ale cărui profesionalism și probitate nu pot fi puse la îndoială, la gradul de organizare a activităților care nu lasă nimic la voia hazardului, la conștientizarea elevilor că la muncă egală se obțin rezultate egale datorită introducerii unor criterii foarte clare și transparente de evaluare și terminând cu bunele practici instituite, îmbunătățite și încetățenite în acest colegiu, toate ne fac să credem că, aici, se pun bazele unei adevărate culturi a performanței.

Mulți observatori externi, uimiți de ceea ce se poate realiza într-o instituție de învățământ preuniversitar, sunt tentați să „dea vina” pe organizarea și subordonarea militară a colegiului. Este doar parțial adevărat, deoarece cele mai multe dintre activitățile de aici se pot desfășura în aproape toate liceele din țară, cu condiția stabilirii clare a interesului instituției, acesta primând în toate situațiile, și a unei munci intense și de calitate din partea tuturor. Nimic mai simplu, nu?

La această frumoasă aniversare nu-mi rămâne decât să-mi exprim recunoștința pentru faptul că, prin tot ceea ce realizează Colegiul Militar Liceal „Mihai Viteazul”, mă face mereu mai mândru că i-am fost comandant și să-i urez din suflet „La mulți ani!” ■

Colonel (r.) Voicu CIOARA

CU COLEGIUL MILITAR LICEAL „MIHAI VITEAZUL” ÎN SUFLET...

“Existența noastră raportată la rațiune nu se împarte niciodată exact, restul care rămâne este minunat. Doar inima înțelege, esențialul scapă privirii.” (Goethe)

Tresar din vis. Străbat în adâncul sufletului meu și caut focul... E scânteie... E scânteie în suflet și multă căldură, după parcurgerea grea, dar și minunată a carierei militare, începând ca elev la Colegiul Militar Liceal „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc, pâna la trecerea mea în rezervă, înainte de limită, cu gradul de locotenent-colonel, de la Colegiul Militar Liceal „Mihai Viteazul” Alba Iulia.

Pornesc pe cărările sufletului meu în căutarea focului. Simt că începe să ardă. Am găsit lemnul potrivit. Caut și găsesc scânteia care mă încălzește, mă hrănește, mă face un veșnic și neliniștit căutător, așteptând la marginea speranțelor ETERNITATEA. Caut... Îmi tremură gândurile de emoții ori de câte ori îmi îndrept pașii spre colegiul militar, locul unde a rămas pentru Eternitate o parte din sufletul meu. Merg. Văd vechea cărare care dispare după dealuri. Am focul în suflet. Îmi aduc aminte de elevi, de fiul meu care era elev la colegiu în acea perioadă, de șefi, de colegii din liceu, de cei cu care am lucrat și am colaborat. Am scânteia, cu ea aprind focul speranțelor

mele, focul care îmi arde toate trăirile sufletești. Simt fumul lui dulce și tare care îmi pătrunde până în inimă și mai departe, fumul care curge ca un sânge în mine.

Readuc în minte muzeul, capela, sălile de clasă, laboratoarele, sala de protocol pe care, împreună cu minunații colegi, am reușit să le înființăm, să le modernizăm și mi se umple sufletul de bucurie... Scotocesc în memorie mai departe, ard un alt lemn, să crească flacăra și să nu-mi fie niciodată frig. Orice detaliu, orice colțișor al liceului nu a rămas fără o cât de mică rețușare, parcă sunt și acum bucăți din viața mea.

Pășesc încet spre liceu, cu inima în tâmpile puțin ninse, în tălpi și pe buze. Îmi fac ochii degete, să pipăi dincolo de cărările sufletului. Sorb încă puțin din fumul lemnului celui drag. Aprind, sting și respir. Vreau să fiu acolo lângă lucrurile cărora le-am lăsat o parte din suflet. O fi posibil? Este oare cu puțință ca îngerul păzitor al focului sufletului meu și eu omul-poet, din multe vise să întâlnesc ETERNITATEA și să înăbuș dorul de liceu?! Îmi pare că sunt aproape de răspuns. Lumina pe care o emană liceul – nedetectabila lumină plânsă cu atâta dor, clarifică toate trăirile sufletului. În căldura visului și-n miezul celor mai profunde idei și concepții, îmi simt împlinirea visului meu nebunesc. În liniștea bună și în lumina cărților lecturate, cern tot ce aș putea vedea și aș putea descoperi între rândurile scrise de mine cu atâta dăruire în poezie.

Mă întorc în mine, mă cufund și mai tare în lectură și în scris, ca lemnul care arde să îmi înfierbânte frământările. Mă gust în starea mea nouă și mă răsfaț ca sub o plapumă de bine. Simt căldura, înseamnă că înțeleg ce a vrut să-mi transmită îngerul meu păzitor, înseamnă că îmi aplanează emoțiile, înseamnă că îmi regăsesc liniștea sufletească. Focul arde!!!

În sufletul meu se ascunde cel mai bun lucru care poate exista,

cel mai divin sentiment – dragostea și admirația pentru Colegiul Militar Liceal „Mihai Viteazul”. Datorită acestui sentiment, sufletul meu a devenit o pasăre Phoenix care renaște din clipă în clipă pentru că știe că are de savurat încă multe și minunate trăiri sufletești.

Bucuria zilei, femeia zorilor, lacrima dulce-a verdelui grâu, lumina răsăritului, izvorul focului, iubirea, credința și speranța, toate m-au învățat cum să mă ridic, să ies din frig și să îmi caut focul creator, să îl găsesc și să mi-l port apoi încă o zi, încă un răsărit...

*Am călătorit prin vârste,
vremelnice, în straie
de prinț și de nomad!...
La praguri de răscruci,
din tunetul anilor,
m-a atins
tăcerea visărilor...
și te-am reîntâlnit,
drag colegiu militar!...*

*La mulți ani,
Colegiul Militar Liceal „Mihai Viteazul”!*

*Cu dragoste,
Locotenent-colonel (r) Petru FĂGĂRAȘ*

ONOR OSTĂȘESC

Domnule comandant,

Colegiul dumneavoastră poartă numele săditorului bobului Unirii Românilor aici la Alba Iulia, în urmă cu peste 400 de ani, voievodul Mihai Viteazul, și s-a născut din sămânța Eroilor Neamului căzuți în Războiul Întregirii, semănată în brazda de hotar a României Mari de cei peste o sută de mii de români transilvăneni prezenți la Marea Unire din 1918. Astfel, aveți privilegiul de a fi îmbrățișați istoric de aura glorioasă a Domnului Primei Uniri a Țărilor Române și ocrotiți părintește de umbrele strămoșilor prezenți la Marea Adunare Națională din Cetatea Unirii – Alba Iulia.

O asemenea „îmblazonare” ce vine din înțelepciunea, mândria și vitejia Neamului, vă este de bun augur, dovada indubitabilă reprezentând-o bătăliile câștigate an de an pe frontul învățământului liceal românesc, unde colegiul dumneavoastră se clasează în topul celor mai remarcabile rezultate la bacalaureat, reușind să fie mereu pe podium, în ultimii ani, pe treapta cea mai înaltă.

Dragii mei, sunteți o școală românească ce poate fi model nu numai la nivel național, ci și european, pretutindeni pe meridianele globului pământesc. Această apreciere o rostesc din inima mea, precum și a tuturor camarazilor mei din Asociația județeană „Sarmiszegetusa”, a cadrelor militare în rezervă și retragere din județul Hunedoara. Noi, de ani buni, vă îndrăgim și vă suntem alături prin premiile anuale acordate elevilor meritoși.

Elevii, aceste flori încântătoare ale colegiului, care, prin frumusețea, inteligența și sânguința de carte, au fost și sunt elixirul tinereții fără bătrânețe în cursa noastră de a îmbătrâni frumos și reprezintă oglinda anilor de peste ani, în care ne revedem și noi când eram „mugurași de ostășie”.

La celebrarea celor 95 de ani de la înființare, îngăduiți-mi să vă fac o mărturisire. Pentru camarazii hunedoreni, Colegiul Militar Liceal „Mihai Viteazul”

luat ca un întreg – comandant destoinic, corp de comandă și profesoral de elită, elevi silitori la învățătură, personal auxiliar harnic – este cel mai frumos dar al Armatei Române.

Domnule comandant, onorat colegiu,

Noi, cătane cu mulți ani în serviciul Patriei sub Drapelul Tricolor, la sărbătoarea aproape centenară pe care o trăiți, vă rugăm să ne permiteți să luăm poziția de drepți și să vă prezentăm ONORUL NOSTRU OSTĂȘESC, drept prețuire și recunoaștere a lucrului bine făcut, oglindit cu strălucire de stea pe harta națională a învățământului românesc.

Vă mulțumim tuturor că existați și dorim elevilor să ne păsească pe urme, în așa fel încât toți să ajungă colonei ai Armatei Române și, de ce nu, chiar și un buchet de generali.

*Președintele Asociației județene „Sarmiszegetusa”
a C.M.R.R. din județul Hunedoara
Colonel (r) Dănilă MOLDOVAN*

CLIPE DE RECUNOȘTINȚĂ

Dragă COLEGIULE,

AU trecut aproape 39 de ani de când am pășit în curtea ta, undeva pe la „Poarta cetății”, vechea locație care m-a găzduit până s-a construit noul liceu. Ce pot să spun acum, după atâția ani? A fost ÎNCEPUTUL unei cariere care m-a propulsat în lumea militară și nu numai. Dacă îți aduci aminte, COLEGIULE, de pe bancile tale am început să desenez, mi-ai asigurat condițiile de a deveni, cu timpul, unul dintre cei mai faimoși caricaturiști ai ARMATEI și, de ce nu, ai țării (asta ca să mă laud singur). Am ajuns ofițer financiar undeva prin Banat și am ieșit la pensie pe postul de șef al Cercului Militar Lugoj (ca ofițer locotenent – colonel), loc în care mă aflu și acum, dar în postura de civil. Știi bine că te-am mai vizitat, după mulți ani, și ne-am mai întâlnit cu diferite ocazii – mai ales la Festivalul de Umor Cazon „Podul Minciunilor”. Pe vremea mea, nu exista niciun festival...așa că ești privilegiat că poți să te manifesti și în alte domenii, mai ales în umorul cazon.

Despre mine ce să-ți mai spun? Au trecut anii, părul nu mi-a mai albit pentru că nu-l mai am..., puțină burtică – specific celor care au ieșit la pensie. Ce-ți pasă, tu nu o să ieși la pensie..., ești mereu

tânăr..., mereu de prestigiu..., mereu în frunte. Bravo, COLEGIULE! Mi-ar fi plăcut ACUM să fiu elevul tău. Pe vremea mea (așa spun toți cei ca mine) era mai strict, mai greu, mai restrictiv. Greu am putut să mă adaptez „mediului cazon”... poate și pentru faptul că nu am fost făcut pentru așa ceva (vezi? eu recunosc că nu am fost făcut pentru armată, nu ca alții).

Cu toate acestea, am iubit ARMATA și m-am străduit să o reprezint cu ONOARE și DEMNITATE oriunde și oricând. Aceste lucruri le-am învățat la tine, COLEGIULE! Pentru asta îți mulțumesc, m-ai făcut OM și m-ai învățat să stau DREPT și DEMN. Să trăiești, COLEGIULE! LA MULȚI ANI!

*Locotenent colonel (r)
Cristinel VECERDEA – CRIV, promoție 1978*

COLEGIUL MILITAR LICEAL DE LA ALBA IULIA – CARTE DE ÎNVĂȚĂTURĂ, POEZIE DE DRAGOSTE

MĂ gândesc la Colegiul Militar Liceal de la Alba Iulia ca la un loc și la un timp după care am fost, sunt și voi fi mereu nostalgic.

Ce înseamnă liceul militar pentru mine și, cred, pentru mulți alții? Înainte de orice, liceul militar este o carte de învățatură, o poezie de dragoste și/sau un roman de aventuri adolescente, o carte despre o frântură din tinerețea unui om ale cărui speranțe și idealuri de atunci fie s-au împlinit, fie au rămas răstignite în noianul amintirilor. Când spun liceu militar spun considerație, prețuire și recunoștință, instruire și formare, alegere și îndrumare, colegialitate și prietenie, visare și creație, început și încredere...

Considerație, prețuire și recunoștință pentru dascăli de excepție care nu au făcut excepție de la regulă/normă/conduită profesională pentru ca noi să fim nu doar elevi buni și foarte buni, ci și viitori ofițeri ale căror profesionalism, caracter și personalitate să-și aibă rădăcini în educația oferită nouă cu dăruire și sărg. Considerație, prețuire și recunoștință le port tuturor profesorilor mei din liceu și-i rog pe cei de pe pământ și pe cei din cer să mă ierte că voi reține aici doar câteva nume: Claudia Giumancă, Liviu Giumancă, Letiția Loghin, Mircea Moraru, Iuliana Stăncescu, Smaranda Comănicu, Mihai Frățilă, Adrian Man și Dumitru Mincu.

Instruire și formare datorate comandanților și șefilor noștri, mai mult sau mai puțin milităroși, dar perseverenți și dedicați, al căror scop/interes comun nu a fost altul decât împlinirea noastră ca ostași destoinici, a căror instruire să poarte și amprenta efortului, devotamentului și abnegației lor. Îi salut cu înalt onor, reținându-le gradul de atunci, pe colonel Gheorghe Răbăcel, colonel Augustin Riedl, locotenent-colonel Aurel Ebîncă, locotenent-major Petre Bulz și locotenent Dorin Bălici.

Alegere și îndrumare, deoarece opțiunile tinereții fără sprijinul și consilierea celor ce constituie modele și pot influența destine s-ar fi putut dovedi mai apoi regrete tardive. Dacă domnul colonel Gheorghe Răbăcel, comandantul de atunci al instituției școlare, nu m-ar fi îndrumat spre o armă/specialitate,

de mulți lemiști ocolită, infanteria, aș fi devenit, după propria alegere, un ofițer de transmisiuni lipsit de atracția pentru tehnica specifică și încurcat iremediabil în firele/ițele unei specialități, nobile, de altfel, dar nepotrivite firii și aptitudinilor mele, ratând, probabil, șansa de a încheia cariera de ofițer ca jurnalist militar.

Colegialitate și prietenie între copiii veniți din toate colțurile țării și adunați într-o clasă, într-un pluton sau într-o companie de elevi, copii cu idealuri și crezuri comune, care au încercat să fie buni colegi și să înțeleagă prietenia ca pe ceva durabil, ce nu se pierde, ci se întoarce peste timp, făcându-te responsabil pentru sentimente investite și doritor de regăsiri. Liceul este prietenie deoarece pe prietenii adevărați, păstrați și astăzi, acolo i-am întâlnit prima oară.

Liceul militar este visare și creație, întrucât, la fel ca alți liceeni, cochetam cu poezia și cu proza, îmi încercam puterile creative adolescente și-mi revărsam sentimentele în ședințele de cenaclu, adunam în caiete studentești, păstrate și azi cu sfințenie, creațiile lirice și prozele scurte scrise în orele de studiu sau în timpul liber, creații lirice și prozastice care, mai târziu, au devenit frânturi din cărțile mele apărute pe piața literară. Deși am, prin cronici semnate de critici remarcabili ai literaturii de astăzi și prin importante premii

literare, legitimarea de scriitor, am așteptat cu înfrigurarea elevului, opinia doamnei profesoare Claudia Giușmancă după ce mi-a citit plachetele de versuri, volumele de proză scurtă și romanele oferite ca semn al recunoștinței mele, iar aprecierile Domniei sale mi-au întărit încă o dată convingerea că ceea ce am început în liceu s-a dovedit a fi piatra de temelie în formarea mea ca scriitor. Că este așa, stă mărturie debutul meu literar consumat în primul număr al acestei reviste, „Inimi sub drapel”, acum treizeci și patru de ani. Iată de ce liceul militar este pentru mine început și încredere.

Așadar, colegiul militar de la Alba Iulia înseamnă toate acestea și multe, multe altele, a căror amintire va rămâne mereu vie și mă va face pentru totdeauna nostalgic. ■

Colonel (r) Leon-Iosif GRAPINI

Statui

*Istoria se-mbracă în statui
- dovada trăiniciei noastre
și nu le vinde nimănui*

*Elev sergent GRAPINI LEON
clasa a XII-a*

Chemare

*În fiecare amintire
a existat cândva, concret,
o formă de trăire;
În fiecare frunză e un cânt
și-un dor neobun de galaxii
primare;
În fiecare picur de pământ
e un sistem ce tinde către
soare
sau către forma veche
cea de lut,
dar în continuă mișcare.
Materia ce astăzi s-a făcut
să nu mai fie o visare
între două arme și un scut!*

*Elev sergent GRAPINI LEON
clasa a XII-a*

Poetul

*(lui M. Eminescu, la împlinirea a 130 de ani
de la naștere)*

*Să vezi statuia albă: e marmoră și plînge
O lacrimă-mpietrită, din ochiu-i împietrit!
Te-apropie și cântă-i, dar lasă-l, nu-l atinge,
Rămîie fără pată, așa cum l-ai găsit!*

.....

*Și astfel vei ajunge să-nțelegi poetul
Ce nu-i nici truo, nici fuță: e o suflare lină,
Un suflet peste secolii ce-și caută sonetul,
În moara cea pustie a celor ce suspină.*

*Tu caută-l în cuvinte, în sînge și în lacrimi,
În cîntecul pădurii, în șopot de izvoare,
În stelele ce urcă, în noaptea fără patimi,
În mările albastre, tu caută-l în folare!*

*Elev sergent GRAPINI LEON
clasa a XII-a*

CHEMARE

În fiecare amintire
a existat cîndva, concret,
o formă de trăire ;
În fiecare frunză e un cînt
și-un dor nebun de galaxii
primare ;
În fiecare picur de pămînt
e un sistem ce tinde către
soare
sau către forma veche,
cea de lut,
dar în continuă mișcare.
Materia ce astăzi s-a făcut
să nu mai fie o visare
între două arme și un sout !

Elev sergent GRAPINI LEON
clasa a XII-a

Statui

Istoria se-mbracă în statui
— dovada trăiniciei noastre
și nu le vinde nimănu.

Elev sergent GRAPINI LEON
clasa a XII-a

POETUL

(lui M. Eminescu, la împlinirea a 1
de ani de la naștere)

Să vezi statuia albă : e marmoră și plînge
O lacrimă-mpietrită, din ochiu-i impietrit !
Te-apropie și cîntă-i, dar lasă-l, nu-l atinge,
Rămîie fără pată, așa cum l-ai găsit !

Și astfel vei ajunge să înțelegi poetul
Ce nu-i nici trup, nici față : e o suflare lină,
Un suflet peste secolii ce-și caută sonetul,
În moara cea pustie a celor ce suspină.

Tu cată-l în cuvinte, în singe și în lacrimi,
În cîntecul pădurii, în șopot de izvoare,
În stelele ce urcă, în noaptea fără patimi,
În mările albastre, tu caută-l în floare !

Elev sergent GRAPINI LEON
clasa a XI

COLEGIUL NATIONAL MILITAR „MIHAI VITEAZUL” – LĂCAȘ AL PROSPERITĂȚII INTELLECTUALE ȘI CULTURALE

Locul în care abundă entuziasmul adolescentin mi se pare același din toate timpurile, deloc schimbat de-a lungul anilor.

Personal, fără să-mi dau seama, crâmpie din ceea ce am trăit și simțit în alte vremuri, îmi revin în memorie: primii pași în colegiu ca elev, apoi entuziasmul reîntoarcerii ca ofițer, activitățile desfășurate ca instructor și ofițer de stat major.

Sentimentele și impresiile contradictorii, mai ales pentru prima etapă parcursă aici în colegiu, despre ceea ce fiecare dintre absolvenții generației mele credeau că reprezintă în peisajul cazon deloc ușor, s-au sedimentat demult într-un noian de uimitoare experiențe profesionale și personale.

Și, cum era de așteptat, istoricul evenimentelor petrecute în timp interferează puternic cu emoțiile. Constructive de altfel, acestea sunt puternic primite și transmise an de an de la educatori către generațiile de elevi și invers. Emoții vizibile, care îngemănează ambițiile autodepășirii, perfecționării, autorealizării cu emulația tinerilor specifică vârstei.

Luat fiind de valurile nostalgiei constat că, odată cu trecerea anilor, venind de nicăieri apare un puternic sentiment de împlinire la gândul că o anume perioadă de timp am reușit să însemn acel „ceva” pentru micii subordonați, că am avut prilejul să formez caractere, să privesc cum „micii generali” își dezvoltă personalitatea și, îndeosebi, să formez acel minunat sentiment al apartenenței la marea familie a colegiului.

Fără îndoială, având în vedere aceste aspecte, mă consider un privilegiat al sortii pentru că destinul m-a hărăzit spre acest loc al performanței școlare preuniversitare, să fiu și eu parte din acest „amalgam de per-

sonalități” și să contribuie la continuarea tradițiilor de succes, mult probate în timp.

Aici, în acest loc, accentul este pus dintotdeauna pe eficiență. Succesul nu apare întâmplător, iar contemplând prezentul suntem îndemnați în mod firesc spre acea stare de confort specifică tuturor celor care înving mereu în continua bătălie cu ceea ce ei înșiși reprezintă, în competiția cu generațiile trecute, pentru a fi mereu mai bogați în realizări intelectuale și culturale.

Am convingerea că înțelegerea esenței diferenței dintre ceea ce au reprezentat zecile de generații trecute și ceea ce reprezintă fiecare promoție de absolvenți, aparține aceluia care contribuie la formarea elevilor în spiritul competitivității. Evident, este vorba despre educatori în mod special și despre setul de roluri multifuncționale ale acestora în devenirea tinerilor ca oameni de succes, responsabili și stăpâni pe destinul lor.

Cred, de asemenea, cu tărie în faptul că, în colegiul nostru, indiferent de contextul dat, educatorii, printre care m-am numărat și eu, își asumă în mod conștient, rând pe rând atribute de „părinte”, de conducător, de evaluator, de consilier, de tămaduitor și de aceea aceștia merită priviți ca niște personalități a căror integri-

tate morală le permite să conducă cu generozitate activități cu importanță covârșitoare în a-i organiza pe elevi, nu doar pentru a le maximiza eficiența, ci și pentru a le cultiva abilitățile, pentru a le dezvolta talentul și mai ales pentru a le inspira rezultatele.

Perseverența, talentul și ambiția fac parte din triada călăuzitoare spre performanță. Implicarea responsabilă a tuturor factorilor educaționali, în timp, a făcut posibilă integrarea „stării de spirit” specifice performanței în cultura organizațională funcțională, pe palierul pregătirii intelectuale (de învățământ și nu numai) și al multitudinii activităților culturale.

În general, profesionalismul încurajează, dar și obligă la performanță. Dorința de cunoaștere, de auto-depășire au fost și sunt sădite în sufletele miilor de absolvenți de către educatori încă din primii ani de port al uniformei militare. Acestea au răsărit deja, peste ani, sub alt aspect, în altă dimensiune, sub forma buchetelor de realizări, apoi s-au transformat în torțe vii care le călăuzesc cu lumina proprie destinele pe treptele devenirii profesionale și personale.

De aceea, odată cu trecerea anilor, respectul cuvenit pentru contribuția adusă la tezaurul intelectual și cultural al acestei instituții, tuturor înaintașilor, perso-

nalului care a deservit instituția, precum și absolvenților colegiului, curge de fiecare dată ca o binecuvântare rostită cu emoție în toate împrejurările.

Și cum, inevitabil, dacă pentru toți cei care am trecut poarta colegiului, care am trăit și muncit aici, patina neobosită a timpului lasă în urmă nenumărate „amprente” care nu rămân decât impresii despre ceea ce a fost odată, prezentul ne arată, în schimb, că ceea ce am crezut altădată despre viitor, s-a împlinit: cu toții suntem o mare familie, uniți într-un destin, hrăniți de idealuri.

Ca o datorie de suflet, pentru ceea ce suntem în prezent și pentru ceea ce dorim să devenim, adică o instituție militară de învățământ preuniversitar furnizoare de tinere „talente” intelectuale și culturale, nu ne rămâne decât să demonstrăm, în continuare, că investițiile în tinerii care urmează acest colegiu sunt utile, în egală măsură, atât armatei, cât și societății. ■

*„La mulți ani!” Colegiului Național Liceal
„Mihai Viteazul”.*

*Locotenent-colonel
Gheorghe-Florin CÎMPEAN*

UN SPIRIT AL LOCULUI

Anul acesta participam, în calitate de ziarist, la *Atelierele de creație literară și artistică* și, într-un moment de pauză, priveam tabloul promoției 1980. Am încercat să-mi recunosc colegi de școală militară: l-am identificat pe Marius Tăbăcaru (colegul meu de bancă și bun prieten), pe Mircea Cîmpan (șeful meu de clasă, nelipsit din ansamblurile de jocuri populare), pe..., dar sunt prea multe nume pe care ar trebui să le aștern aici. Mi-au atras atenția și nume de profesori sau ofițeri despre care povesteau colegii de la Alba, nume care (cine știe de ce?) au stat ascunse în adâncul memoriei și au ieșit la suprafață imediat ce le-am citit pe etichetele de sub fotografii. Erau, într-un fel, ca și amintirile mele. Acesta a fost primul meu contact cu liceul militar de la Alba: prin colegii mei de clasă și prin povestirile lor. În rest, mult timp Liceul Militar „Mihai Viteazul” a rămas un punct pe hartă... ca și Humuleștii lui Creangă: știi că există, știi o mulțime de povești despre sat, dar n-ai fost niciodată acolo.

Lucrurile au început să se schimbe din momentul în care am ajuns redactorul-șef al „Revistei Forțelor Terestre”, pentru că legăturile cu colegiile militare

liceale (denumirea din acea vreme) au devenit mai strânse și mai frecvente datorită corespondenței pe care o purtam cu responsabilii pe probleme de relații publice și a documentărilor jurnalistice pe care le-am făcut cu ocazia diferitelor evenimente.

M-a impresionat colegiul de la Câmpulung Moldovenesc, cu acoperișurile sale roșietice, construite în stilul arhitecturii tradiționale bucovinene, o adevărată perlă ascunsă în pădurile Rarăului... ca un fel de templu. M-a impresionat căldura cu care ne-au primit acei oameni și deschiderea lor în toate discuțiile purtate. Este un loc de unde nu poți pleca decât cu gândul unei viitoare reveniri.

Despre Breaza... pot să spun că este liceul (baco-vian) al tinereții mele. Amintiri mai multe decât pietrele de pe ziduri, poteci pe care le caut de fiecare dată când ajung acolo, pâlcul de brazi din spatele liceului unde mă retrăgeam (strategic) în după-amiezile de la începutul verii și de la sfârșitul toamnei pentru a-mi savura SF-urile...

Însă Alba Iulia are ceva aparte, care nu ține nici de profesionalismul corpului didactic sau al cadrelor militare (la aceleași cote înalte ca și la celelalte colegii),

nici de activitățile desfășurate în afara programului școlar sau în cadrul unor parteneriate, nici de sârguința elevilor. Este un fel de spirit al locului pe care mi este greu să-l definesc..., dar pe care l-am întâlnit în fiecare discuție purtată, în fiecare rând tipărit fie în revista colegiului (cu un nume care spune totul: „Inimi sub drapel”), fie în diversele antologii editate, spirit pe care, de asemenea, l-am întâlnit în acțiunile la care au participat elevi, profesori și cadre militare deopotrivă.

Am apreciat eforturile depuse pentru a se strânge între copertele unor antologii creațiile literare ale elevilor, majoritatea dintre ei membri ai cenaclului „Mihai Eminescu”, și am fost prezent la lansarea unei astfel de lucrări – „Vise albastre”, despre care scriam, la vremea respectivă: „Evenimentul a fost organizat cu o atenție deosebită, putând rivaliza cu oricare altă lansare «cu ștaif» din lumea culturală civilă. O ambianță deosebită, intimă, asigurată de Sala Trofeelor [...], evenimentul eminescian plasat într-o discretă avanpremieră prin cele două standuri de carte amenajate de biblioteca colegiului (lansarea avea loc pe 11 ianuarie 2010 n.a.), pianul lui Richard Clayderman ca fundal sonor și... multă, multă tinerețe în jurul nostru”, menționând și prezența unor personalități din viața culturală albauliană.

Amintesc o altă lansare la care am fost prezent, cea a CD-ului cu pricisne culese și interpretate de eleva Ana Maria Silaghi, în anul 2011, în cadrul *Atelierelor de creație literară și artistică*. Atunci a fost un dublu eveniment, pentru că odată cu CD-ul Anei Maria a fost lansată o nouă antologie, „Lacrimi de timp”, cu peste o sută de creații literare ale elevilor militari. Am

remarcat o constantă: ținuta cu care au fost organizate evenimentele. Nicio urmă de formalism și nicio umbră de condescendență față de vârsta și statutul protagoniștilor.

Atelierele de creație literară și artistică au un loc aparte în șirul evenimentelor culturale și consider că este una dintre „invențiile” benefice ale învățământului militar liceal, deoarece educația estetică este, în opinia mea, una dintre pietrele de temelie a construcției sufletești și intelectuale a viitorului adult. Am fost puțin contrariat când am aflat despre existența acestor activități (se întâmpla prin 2006), dar am rămas plăcut surprins când, un an mai târziu, am putut urmări ceea ce se întâmplă acolo, grija cu care fiecare colegiu planifică activitățile căutând ca, la final, elevii să plece mai bogați în cunoștințe și în amintiri. Am avut ocazia, la prima mea prezență în Alba Iulia (cu ocazia unei alte activități), să vizitez cetatea – o inedită lecție de istorie militară privind fortificațiile, pentru ca patru-cinci ani mai târziu să am nesperata șansă de a pătrunde în sanctuarul bibliofililor, Batthyaneumul, unde am putut pipăi cu privirile volume vechi de sute de ani. La fel, aș putea remarca rodnică întâlnire (ediția din anul 2011) dintre elevii colegiului și membri ai Centrului Cultural „Liviu Rebreanu” din Aiud, precum și interesanta idee din ediția acestui an ca secțiunea de muzică a *Atelierelor* să se desfășoare la Liceul de muzică din Alba Iulia.

Impresionantă și lăudabilă este inițiativa organizării clubului de turism „Beretele albastre” cu care am luat contact, din păcate, doar prin intermediul revistei colegiului, „Inimi sub drapel”. Dacă în timpul anului școlar este de înțeles atracția elevilor spre o astfel de inițiativă, întrucât se sparge tiparul zilelor specifice vieții de internat, este de admirat faptul că ei răspund „Prezent!” și la expedițiile pe care profesorul Darius Duriga le organizează în timpul vacanțelor. Dintr-un interviu pe care l-am realizat cu domnul profesor, am înțeles că expedițiile au și o documentare prealabilă a itinerarului din punct de vedere geografic, istoric și chiar etnografic. Apoi, sunt o serie de activități desfășurate de elevi în oraș sau în localitățile din împrejurimile Albei Iulia, pe care le cunosc prin intermediul corespondenței primite la redacție sau prin intermediul articolelor din revista colegiului: o publicație pe care avem bucuria s-o machetăm în redacție și – cu sinceritate spun – ar merita o formă grafică mult mai bună decât i-o putem asigura noi. Și pentru că am

ajuns în zona jurnalismului, vreau să remarc grupul (veșnic tânăr și mereu altul) de elevi-jurnaliști, animați de doamna Filimon și doamna Itu, care dau viață periodicului „Curier sportiv” editat la fiecare ediție a Olimpiadei de vară a sportului

militar liceal. Am lucrat împreună cu ei în aceeași încăpădere și am fost impresionat de modul în care (singuri) se organizau și stabileau sumarul numărului la zi ori își ierarhizau materialele în pagină. Urmăream „din umbră” cum își evaluau articolele, cum revedeau rezultatele primite, să nu scape erori la timpi sau scoruri, și mă mândresc că am făcut echipă cu acei adolescenți entuziaști. Intervenția discretă ale celor două

doamne asigura „acordul fin” și se rezuma la managementul redacțional sau la machetarea publicației.

Nu știu dacă am reușit să definesc acel spirit albaulian despre care scriam la începutul articolului, dar sper să se prefire cumva printre aceste rânduri. Cert este (cu riscul de a fi nepermis de partizan) că instituția denumită Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” este liceul meu de suflet și singurul regret pe care-l am este legat de implacabila trecere a timpului care-mi scurtează, secundă după secundă și zi după zi, perioada în care mai pot ajunge la Alba Iulia. ■

*Redactor-șef Revista Forțelor Terestre
Colonel Dragoș ANGHELACHE*

OCHII PRESEI

Side-a lungul ultimului an școlar încheiat, 2013 – 2014, ca de altfel și în cei precendenți, am urmărit pas cu pas evoluția elevilor Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul” Alba Iulia, de la cei mici – care au călcat timizi pragul instituției militare de învățământ în toamna anului 2013, la cei mari, aflați în vara lui 2014 în pragul absolvirii și care au devenit între timp... oameni. Îi știu pe cei mai mulți dintre ei, deși nu i-am văzut decât arareori. Dar, cu toate acestea, pot spune că-i cunosc, pentru că le cunosc numele și... renumele! Îi cunosc prin prisma rezultatelor lor excepționale la învățătură, prin performanțele notabile la olimpiadele și concursurile școlare, materializate prin numeroase premii, îi știu prin activitățile cultural-artistice pe care le prezintă atât în incinta colegiului militar, cât și în afara lui. Armonia vocală a melodiilor soliștilor de muzică folk, vocile interpreților de muzică populară, grația dansatorilor medievali și eleganța duetelor din numerele de vals sunt doar câteva dintre elementele ce caracterizează momentele artistice extrem de apreciate ale liceenilor militari din „cuibul de vulturi” de la Alba Iulia. Vechiul Apulum, vatră de romanitate și latinitate, se bazează pe ei, pe elevii în uniforme albastre.

Aproape că nu există manifestare a comunității în care să nu fie implicați elevii militari pe care Alba Iulia îi recunoaște ca pe propriii ei fii, chiar dacă, în medie, doar unul din 7 elevi este din județul Alba. Îi cunosc după multitudinea de trofee, diplome și medalii pe care le cuceresc, individual sau cu echipa, la competițiile sportive, cea mai complexă fiind olimpiada dintre liceele militare, iar Cupa Majoretelor, care an de an scoate din „cufăr” noi și noi talente, îmbină elementele fizice cu cele artistice, costumele și rafinamentul mișcărilor în ritmul muzicii putându-se constitui, dacă vreți, în mijloc de evaluare non-formal pentru elevele liceului. Îi cunosc din numeroasele activități extrașcolare desfășurate, unele dintre acestea finanțate ca urmare a câștigării unor concursuri de finanțare, dar și prin proiectele internaționale derulate, cum sunt cele Comenius – bilaterale sau multilaterale.

Toate acestea, culminând cu rezultate constant remarcabile la examenul de bacalaureat, dar, mai

ales, încununate cu admiterea în învățământul militar superior și postliceal, cu ponderea spre academiile militare, care le deschide drumul spre cariera militară, nu ar fi posibile fără profesionalismul, devotamentul, dăruirea și spiritul de sacrificiu al cadrelor didactice, coordonate de doamna prof. Dorina Trifon – director adjunct, precum și al cadrelor militare, în fruntea cărora se află conducerea Colegiului Militar „Mihai Viteazul”: col. Marcel Domșa – comandant și col. Gheorghe Urian – locțiitor.

Dragi elevi, eu mă mândresc cu voi, fiți la rândul vostru mândri de Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul”! Vă asigur că a fost, este și va fi o onoare pentru mine să fiu „umbra” Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul”! „La mulți ani!” cu prilejul împlinirii a 95 de ani de existență, sănătate, mult succes și noroc în viață! ■

*Cu respect,
Robert GHERGU, redactor Ziarul „Unirea” și redactor-șef Radio Unirea FM Alba Iulia*

„INIMI SUB DRAPEL” – UN TITLU METAFORIC, SIMBOL AL ONOAREI OSTĂȘESTI ȘI NAȚIONALE

Termenul DRAPEL are ca etimon cuvântul latinesc *drapus*, care la origine înseamnă *stofă de lână* (de aici, derivatele *a drapa* și *drape-rie*). În limba română a fost introdus ca neologism din italianul *drappello*. El străbate timpul și istoria, primind componente și nuanțe semantice ușor diferite și alăturându-se unor sinonime ca: *stindard*, *flamură*, *steag*, *prapor*. Ca simbol este definit astfel: „bucată dreptunghiulară de pânză sau de mătase etc., unicoloră sau multicoloră, cu o latură fixată pe un băț (numit *lance*, pentru a sugera originile ostășești – n.n.), având (sau nu) aplicată la mijloc o emblema, o stemă, folosit ca semn distinctiv al unui stat în relațiile acestuia cu alte state sau ca semn distinctiv al unei unități militare (cu inscripțiile de rigoare), al unei organizații politice (naționale sau internaționale) al unei organizații profesionale (steagurile breslelor) etc. (DEXI; 605, cu completările noastre)”. Nuanțele semantice (prin extensie) se concretizează în sintagmele create cu acest termen: 1. drapel de stat sau drapel național, având caracter istoric, devenit simbol al demnității naționale, demn de a fi venerat prin încărcătura semnificațiilor lui; este descris și legiferat prin constituție și se arborează la toate manifestările naționale, dar și în cadrul relațiilor internaționale ale statului pe care îl reprezintă; drapelul național, conform legii, este arborat permanent pe toate instituțiile de stat și pe navele maritime sau fluviale, pe sediile ambasadelor statului respectiv; 2. drapelul unei unități militare, simbol al vitejiei, gloriei și onoarei ostășești, se păstrează în unitatea militară într-un spațiu securizat și sub pază, se scoate, însoțit de gardă, la marile ceremonii militare la care participă unitatea, însoțește unitatea în marile misiuni de luptă, iar pierderea lui pe front determină desființarea unității. Acoperirea trupului unui militar ucis în luptă cu drapelul național este simbolul celei

mai înalte prețuri care i se acordă, postmortem, ca erou. Aceasta dă și drapelului militar o semnificație sacramentală: arborarea în bernă (cu lancea la orizontală) are semnificații funebre și se practică în momente de

doliu național, ca semn de înaltă cinstitoare acordată unei personalități defuncte; 3. arborarea în bernă a unui drapel negru se practică de familie, instituții, firme, ca semn de doliu și cinstitoare prilejuit de moartea unui angajat sau membru al familiei; 4. Sintagme: *a ține sus drapelul* = a continua cu îndârjire lupta pentru un ideal național; *a prelua drapelul* = a continua lupta pentru mari idealuri sociale sau naționale de către o nouă generație de militanți. În concluzie, sinonimele *drapel*, *steag*, *stindard*, *flamură* sunt cuvinte-simbol care străbat veacurile și numesc un obiect cu o mare încărcătură afectivă, istorică, națională, socială și sacramentală și orice popor care se respectă și vrea să fie respectat își apără, iubește și cinstește drapelul național în toate împrejurările vieții și existenței lui.

În ceea ce ne privește pe noi, românii, încărcătura istorică a semnificațiilor drapelului de luptă al unităților militare începe chiar cu originile dacice. Strămoșii noștri daco-geți au fost primii din neamul nostru care

„și-au pus sufletul sub drapel”, într-un mod cu totul impresionant și memorabil. Toate generațiile de români care au trecut prin școală au aflat că steagul dacilor, cu formă cu totul deosebită, era constituit dintr-un trup de șarpe (balaur/dragon) și un cap de lup cu gura deschisă amenințător, din care, în iureșul luptei, ieșeau urlete asemănătoare cu cele ale fiarei-simbol. Forma și urletele (produse de un mijloc muzical, desigur, dar despre care nu avem informații) aveau rostul să intimideze și să-i înspăimânte pe dușmani, deci, aveau un efect psihic, dar și unul totemic. Însă puțini știu ce alte informații mai sunt implicate, istoric, în steagul dacic. Deci, ne continuăm lecția-eseu cu aceste informații necesare, considerând că facem un serviciu informativ-educativ celor ce vor citi numărul omagial al revistei „Inimi sub drapel”, dedicat aniversării a 95 de ani de existență, onorată prin numeroasele performanțe ale cadrelor și elevilor Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul” din Alba Iulia din toate generațiile.

Prezența dacilor în istorie a fost semnalată de numeroși istorici, geografi și călători ai celei de a doua jumătăți a mileniului I î. Ch. și a primei jumătăți a mileniului I d. Ch. Dar, spre durerea și nenorocul nostru, multe din acele documente s-au pierdut și știm despre ele doar din „excerpte” altor scriitori. Cel mai mare istoric al Antichității, Herodot, ne-a lăsat o caracterizare pe cât de succintă, pe atât de bogată în semnificații, afirmând că erau „cei mai viteji și mai drepți (cinstiți) dintre traci” și că, în total, seminția tracilor era cea mai numeroasă, după cea a inzilor, iar dacă ar fi uniți (într-un singur stat și sub o comandă unică), ar fi de nebiruit. O parte dintre informațiile pe

care le comunicăm în comentariul nostru, le-am găsit în excelenta lucrare a savantului român Mircea Eliade, „De la Zalmoxis la Genghis Han”, cap. „Dacii și lupii”, iar altele în impresionanta carte „Dacia preistorică” a lui Nicolae Densușianu (pe care o recomandăm cu căldură tuturor cititorilor). După opinia unor istorici citați de el, numele *daci* ar fi sinonim cu *lupi*. Pentru a înțelege acest lucru, trebuie să facem un excurs lingvistico-istoric. În comentariul meu, tangential la afirmațiile din primele secvențe ale acestui eseu, voi opera cu trei termeni de bază: *daos*, *likos* și *hirpus*, adăugând și câteva informații personale, inedite, interesante pentru orice persoană dornică să se informeze, dar și pentru specialiștii dolidora de informații, însă dornici de critică. 1. În interpretarea sa, M. Eliade pleacă de la etnonimul *daos/ daoi* cu care grecii antici îi numeau pe dacii nord-vestici (spre deosebire de *geta = geții*, pentru dacii sud-estici). Eliade, recurgând la documente și la mijloacele lingvisticii analitice și comparative, descoperă o serie de cuvinte derivate din rădăcina etnonimului *daos*, pl. *daoi*, toate având semnificația *lup/ lupi*. Iată la unele cuvinte (unele toponime, altele antroponime), radicalul (rădăcina) ar fi *dhau* care are semnificația *a apăsa*, *a strânge*, *a sugruma*, (cu sugestivă trimitere imaginativă la *lupi*). Din această rădăcină derivă nume precum *Dhaunus*, zeu iliric (trac), *Kandaon*, zeul trac al războiului (omologul zeului Marte al latinilor), identificat și la lidienii antici sub numele *Kamdaules*; *Daosdava*, localitate în Moesia Inferioară, între Dunăre și Balcani, care ar însemna *satul sau cetatea lupilor*. O populație „scitică” (!?) războinică ce trăia la răsărit de Marea Caspică era numită de călătorii (negustorii) greci, *daoi* sau

daai, nume pe care Eliade îl consideră derivat de la cuvântul iranian *dahae* (lup). Atrag și eu atenția asupra unor cuvinte românești de uz general: a *dăuna* și *dăunător* care, chiar fără să vrem, ne sugerează o relație formală și semantică cu cele de mai sus, asupra cărora lingviștii lexicografi nu s-au pus de acord (DEXI. 508, D: N. 300 și, mai ales, AL. Ciorănescu – DER, 280) și au emis opinia (neconvingătoare) că provine din latinescul *damnum*. Mai semnalăm și cuvintele dialectale *a găuna* și *a băuna* = a urla ca lupii, iar toponimul *Găunoase* indică un loc stâncos, cu multe vizuini, unde se adună iarna haite de lupi și urlă. 2. În Arcadia (provincie în Grecia) trăiau *likaonii*, în mitologia cărora exista un zeu numit *Zeus Likaios*, dar și un *Apollon Lykagenetul* (cel născut de lupoaică). O *Lukaonia* (sat al lupilor) este atestat documentar și în Asia Mică (Anatolia de mai târziu, Turcia de azi). *Laconia* spartanilor este un alt exemplu. Toate aceste cuvinte derivă din rădăcina *lika* (lup). În limba greacă, termenul *lup* se exprima prin cuvintele *lykos/likeios* (de aici, neologismele de circulație științifică *licantrop* (<lika= lup + antropos = om) și *licantropie* prin care se numește capacitatea mistico-fantastică a unor oameni de a se metamorfoza în lupi și a face mari prădăciuni (daune) în turmele și cirezile locuitorilor din satele românești, care îl numesc cu termenul popular *vârcolac* sau *priculici*, mit în circulație și astăzi în mistică populară, pe care scriitorul Vasile Voiculescu l-a transfigurat artistic în două nuvele memorabile, „Schimnicul” și „În mijlocul lupilor”. Acest mit a fost transfigurat și într-un impresionant film american, dovadă că el este prezent și în mistică altor popoare. Relația de formă și sens între *vârcolac* și termenul iranian *varkana* se impune, frapant, la nivel de rădăcină lexicală și sensul *lup*. 3. La sud de Marea Caspică este atestat un teritoriu larg pe care iranienii din răsărit îl numeau *Vehrkana*, iar cei din apus îl numeau *Varkana*. Toponimele acestea sunt derivate de la rădăcina *vehrk/ana*, iar călătorii îl numeau *Hircania*. Dar în latina antichității, lupul era numit și *hirpus*, alt cuvânt frapant de apropiat de cele de mai sus. Limba română a moștenit celălalt termen latin *lupus, lupii*. Personal, am descoperit în graiul moșilor din Munții Apuseni ai Transilvaniei o ciudățenie lingvistică ce capătă acum semnificații istorico-lexicale deosebite: *a hiripi* (pronunție locală palatalizată a *hiripti*) și adv./adj. *hiripit (hiriptit)* care trimit la rădăcina *hirp/ hirpus*, dar și la sensul *lup*, ca în contextele următoare: „Nu mânca așa *hiriptit*, că te îneci!” = nu mânca așa

lacom și repede, ca un lup flămând, că te îneci! ; „E prea *hiriptit* pe avere...” = e prea lacom de avere. Mai semnalez două cuvinte populare care pot fi puse în relație cu cele de mai sus: *a răpti* (dialectal) și *hrăpăreț* (general românesc): „toată noaptea au lătrat și au *răptit* câinii” = au lătrat și s-au aruncat ca la lup. Termenii *a răpi, răpitor* (și chiar neologismul *rapt/ rapturi*) aparțin aceleiași familii lexicale și semantice, poate chiar din latina populară (*hirpus* > *hiripus* > *hiripit* = cu referire la lup), iar *a răpi* are varianta dialectală *a hărăpti*, cu aceeași sugestie semantică Poate și cuvântul *hâlpav* = lacom are același etinom (în varianta fonetică probabilă *hârpav* < *hirpus*) și nu *vulpe/hulpe*. (Diferența fonetică dintre *hâlpav* și *hârpav* < *hirpus* este o substituție numită de specialiști lamdacism/ rotacism).

În relație cu cele de mai sus, cititorii se pot întreba: Cum se explică faptul că populații din diverse zone euro-asiatice au purtat în antichitate o poreclă cu sensul *lup*?

Câteva explicații plauzibile se pot realiza în acord cu realități cunoscute și din cultura altor popoare. Există așa – numitele mituri totemice care prezintă credința unor popoare arhaice că descind dintr-un strămoș legendar care poate fi un animal, un pește, o pasăre, pe care l-au zeificat și l-au imaginat în ipostază hibridă (zoomorfă) în picturi, sculpturi și măști figurative, pentru a-l putea venera (vezi cartea ALASCA – „Țara totemurilor” de Marieta Nicola și romanele lui Karl May).

Nicolae Densusianu și, după el, alți dacologi au pus în circulație științifică teza migrației radiale a unor triburi daco-traco-ilire de la Carpați și Balcani spre toate cele patru zări ale lumii antice, unde au întemeiat așezări și culturi mai mult sau mai puțin durabile, ducând cu ei limba, credințele, obiceiurile și spiritul de luptători pentru libertate (fiindu-le străin spiritul imperial, trăsătură specifică sufletului daco-get până astăzi). Una dintre credințele fundamentale, ca și la alte popoare, este credința descendenței dintr-un strămoș mitic: Marele Lup, Zeul Lup, de aici porecla lor de *daoii = lupii*. Mergând mai departe, se constată că în aceste credințe și practici arhaice trebuie să căutăm originile îndepărtate ale imaginilor heraldice ale zimbriului (bourului), vulturului (acvilei) și corbului ca embleme sacramental-totemice pe steagurile voievozilor Moldovei, Valahiei și Ardealului. Imaginea vulturului pare că a fost preluată după acvila steagurilor legiunilor romane, deci amintește de celălalt strămoș etnic al românilor – romanii. Aceste simboluri heraldice

dice au fost integrate în steagul Principatelor Unite sub sceptrul lui Cuza Vodă, apoi, după lungi discuții, în steagul Regatului României.

În opinia lui Mircea Eliade, aici trebuie căutată explicația prezenței capului de lup din structura ciudată a steagului de luptă al dacilor. Trebuie să mai amintim că și în tradiția altor popoare războinice exista „instituția fratriilor sau confreriilor” în care își făceau educația tinerii războinici, care, pentru a se căli fizic, psihic și moral trebuiau să suporte un regim ostășesc cu constrângeri spartane, să se inițieze în anumite ritualuri războinice, între care, ca „examen de bacalaureat”, era uciderea animalului-totem și consumarea ritualică a sângelui și a cărnii lui, îmbrăcarea în pielea animalului, gesturi cu valoare magică, sacramentală, de preluare a spiritului strămoșului arhetipal încarnat în animalul-totem. Deci, dacii au fost o confrerie războinică al cărei simbol a fost lupul. Numele *daos/ daoi* l-au luat grecii de la daci, ei avându-l pe *likos/ likeios*, iar latinii pe *hirpusn* și *lupus*. Aceste nume, în realitate sunt porecle care au devenit etnonime. O reminiscență a transformării poreclei-nume a animalului-totem și a semnificațiilor lui pare să fie practica de a pune nume (și prenume) ca Lupu, Ursu, Corbu, Corbuș, Șoimu etc. Cercetând cu atenție, vom constata că foarte multe nume ale familiilor românești (inclusiv al meu) provin din porecle (cu alte semnificații). O altă reminiscență a credințelor totemice de origine dacică sunt „dansurile cu măști” practicate în câteva zone folclorice (Bucovina, Maramureș, Moldova) care amintesc de „dansul lupilor” la care face referire Mircea Eliade. Reminiscență a vechilor fratrii/ confrerii este și practica „frățiilor de cruce” în care se angajau personaje simbolice din basmele și baladele românești.

Iată, domnilor foști și actuali elevi ai Colegiului Militar Liceal „Mihai Viteazul”, cu ce încărcătură afectivă, istorică și ostășească, vine spre voi DRAPELUL NAȚIONAL și ce responsabilități trebuie să preluați de la înaintași pentru a vă aureola cariera de apărători ai patriei lui Burebista,

Decebal, Mircea, Basarab, Ștefan Mușatin (cel Mare) Ion Vodă-Viteazul, Gelu, Glad, Menumorut, Bravul Mihai, dar și alți măreți voievozi „ce-aici au domnit peste oameni de plai”... Respectul pentru steagul național este echivalent cu respectul de sine al poporului român. Căci. „Suntem aici de mii de ani/ și ne-am înscris durata în „tablete”;/ Suntem un neam de-oșteni și de țărani/ și ne-am eternizat în monumente...// Câți n-am murit pe câmpul pâinii,/ Striviți în lupta pentru boabe,/ Am murit în lupta cu stăpânii,/ Să nu ne mai fie neamurile roabe...// De mii de ani, aici ne consumăm/ Viața între clipă și durată.../ De mii de ani tot așteptăm/ Din Cer răsplata binemeritată...// Ne-am îngropat în Plaiul Mioritic / Și-am așteptat să vie vremi mai bune,/ Să vie iar eroul nostru mitic/ Cu tulnicul de-alarmă să ne-adune...// Răsplata pentru jertfa milenară/ Noi... am pierdut-o-ntre evenimente,/ Dar ne-am sfidat viața cea amară Eternizându-ne eroii-n monumente...// Eroii ce-au fulgerat pe cer, meteoritic/ Și și-au plătit curajul cu viața și cu moartea... Dar am rămas aici, în spațiul nostru mitic,/ Să ne luptăm... cu traiul și cu soarta...” (I. C. – „Eternizați în monumente”) ■

Profesor Ioan CIOARA

MIRAJUL ȘI VOCATIA REVEDERILOR

ÎN septembrie, porțile Colegiului Militar „Mihai Viteazul” din Alba Iulia se deschid să primească o nouă generație de tineri: băieți și fete dornici să-și înceapă ucenicia ostășească. „Bobocii” au fost admiși după o selecție riguroasă, pe baza performanțelor la învățătură, cu un fizic athletic și psihic călit. Aceste abilități și deprinderi formează fondul de care comandanții și profesorii se vor preocupa permanent: *„de pregătirea elevilor în toate domeniile de activitate, cu precădere în cele ale informaticii, limbilor străine, pregătirii fizice, precum și formarea unui profil moral sănătos al acestora, pentru a fi capabili să reprezinte cu onoare Armata României în Structurile N.A.T.O. și U.E.”* (Din mesajul Statului Major al Forțelor Terestre).

Dacă toamna se numără bobocii, vara este anotimpul eternelor revederi!

După ani, dorul adolescenței ne cheamă la porțile școlii să revedem sălile de clasă, laboratoarele, cabinetele, sala și terenurile de sport, dormitoare, sala de mese, sala de festivități, clubul liceului care ademenesc cu numeroasele „minuni” ce capătă în timp o vrajă nepieritoare.

Mult așteptate sunt însă clipele revederii cu comandanții, profesorii și personalul liceului cărora le ducem dorul toată viața. De altfel, ei sunt cei care ne vor servi ca model în viață și, mai ales, din nevoia

de a ști, de a înțelege, de a cunoaște și de a descifra necunoscutul care este o permanență a viitorului.

Florile aducerilor-aminte a anilor petrecuți pe băncile liceului nu se uită niciodată. Trecerea timpului le învăluie în mister și le dă un parfum aparte.

Miracolul vârstei adolescente merită a fi descifrat pentru că aici descoperim izvoarele pure ale demnității, înmugurirea idealurilor și viselor fără de care n-am putea deveni noi înșine.

Iată câteva crâmpie de viață adolescentină de L.M.-iști, trăită și consemnată de unii adolescenți:

„Încă de la o vârstă fragedă gândurile mele s-au îndreptat cu speranțe către Liceul Militar „Mihai Viteazul”, pe care l-am urmat din convingere și nu-mi pare rău” (Iulian Lucaci – Promoția 1986).

„Visul unei cariere militare m-a fascinat și mi-a condus pașii spre porțile unei școli puternice, care m-a transformat în bărbatul matur de mai târziu.” (Oprișa Cornel – Promoția 1989).

„Aparent, regulamentele și disciplina impuse, programul strict din liceu sunt lucruri care i se par unui adolescent privațiunii și replici negative la ideea de libertate. Tocmai datorită acestora, L.M.-iștii reușesc să-și formeze un caracter puternic. Comandanții și profesorii ne-au învățat cum să ne drămuim timpul, dar, mai ales,

cum să gândim să ajungem la performanță!\" (Gheorghe Loizuneanu – Promoția 1997).

„Colegiul Militar este o școală a curajului, a voinței, a maturității, este o școală a vieții care te învață ce înseamnă responsabilitatea și altruismul. Camaraderia este prima lecție ce se învață la început de drum spre carieră militară. Aici întemeiem prietenii pentru o viață, trăim unul pentru celălalt, împărțim totul frățeste și ne ajutăm. Dar toată monotonia și programul strict și riguros din timpul săptămânii sunt uitate în week-end: dăm muzica la maxim, dansăm și ne amintim că sub vestonul albastru avem un suflet de adolescent” se confesează Oana Badea și Andreea Vâlceanu – Promoția 2006.

„Stângăcia, timiditatea, neîncrederea au dispărut în întuneric, luându-le locul ambiția, siguranța și competența. Spiritul de competiție și dorința de auto-depășire mi-au așezat calitățile pe scena „Viața și cariera”, în rol principal aplaudându-se bunul simț, respectul și profesionalismul”. (Roxana Popescu – Promoția 2009).

„Acum sunt tânăr sublocotenent, ofițer al Armatei Române. Îmi continui drumul prin viață, îmi place ceea ce fac și sunt entuziasmat în legătură cu viitorul meu. Dar nimic din ceea ce simt, văd sau fac într-o zi obișnuită nu mă mai poate învăța atât de multe, nu mă mai poate schimba în așa măsură precum oricare din zilele anilor de liceu”. (Adrian Patronea – Promoția 2002).

Se observă că fiecare promoție, prin absolvenții ei, păstrează nestematele de preț ale comorii adolescentine, flacăra sincerității oferind suportul spiritual al valorilor, principiilor și normelor de comportare în etapele următoare ale formării și maturizării.

Și iată-ne din nou, acum, împreună. Timpul s-a oprit o clipă pentru o fotografie în grup, care va fi mereu o prezență scumpă a sufletului de L.M.-ist.

Revederea! O zi din cele mai emoționante și tulburătoare, când ne putem da seama mai ușor de trecerea timpului, de sensurile vieții noastre atât de fragile, dar optimiști căci din istoriile și proiectele rostite la dirigenție de liceenii de ieri, a răzbătut sinceritatea cu care s-au destăinuit, mulțumind că liceul a fost o rampă sigură de lansare.

Iată de ce Revederea este miraj și vocație, căci de la toți participanții, în preajma celor dragi, s-a revărsat bucuria că adolescența – dimineața cea mai luminoasă a vieții – și-au trăit-o în „Sfânta cetate de durere și slavă a neamului” de la Alba Iulia.

„Priviți la mine, aduceți-vă aminte de strămoșii noștri și amintirea lor să vă inspire credința și tăria!” Acest îndemn al Cetății și-a găsit loc în sufletele de lemiști, călăuzindu-i în drumul spre împlinire, căci, de mai bine de un deceniu, Colegiul Militar „Mihai Viteazul” din Alba Iulia se află pe primul loc în rândul unităților școlare militare preuniversitare, timp în care i s-a conferit titlul de Școală Europeană și o sală de clasă poartă numele „Robert Schuman”, fondator al U.E. ■

Profesor Ioan SPRINJEAN

LA CATEDRA TIMPULUI...

CU foarte mulți ani în urmă, pe când eram elevă în clasa a XII-a, am constatat că numărul meu matricol (ce se purta obligatoriu la uniforma obligatorie) coincidea cu numărul de inventar al băncii în care mi-am petrecut anii de liceu. Atunci eram, deci, omul potrivit la locul potrivit... După un alt număr de ani, când lucram ca profesor de fizică la LMMV Alba Iulia, mi-am spus: „Acesta este locul potrivit pentru mine!” Ordinea și disciplina erau la ele acasă, punctualitatea și cultul pentru lucrul bine făcut puteau fi dezvoltate la elevi (sau formate și dezvoltate dacă nu existau chiar de la început la unii dintre ei), materie primă existând din belșug și meșteri pricepuți pentru așa operă – dascăli și ofițeri, de asemenea. M-am străduit, de-a lungul anilor, să modelez oameni, să trezesc în sufletele și în mințile copiilor dragostea de carte, de cunoaștere, de ridicare continuă prin știința de a învăța. Spun „copiilor” pentru că pe toți i-am socotit ca fiind copiii mei, cu toate că mă adresam lor cu „domnilor/ domnul meu” pe timpul orelor de curs. De exemplu: „Domnilor, nu mă căutați pe geam, eu vin pe ușă!” (după ce se suna de intrat în clasă, elevii erau în clasă, dar, mai toți, buluc pe geamuri... se uitau după fetele care treceau pe stradă, prin fața liceului) sau „Domnilor, pentru ora următoare aveți de rezolvat următoarele probleme...” sau „Mulțumesc, domnul meu, poftim la loc, doi!”... „Mulțumesc, domnul meu, poftim la loc, zece!”... Sunt expresii reamintite la întâlnirile cu absolvenții de acum 35 de ani, de cei de acum 30 de ani etc. (deci și elevii de dinainte de '89 erau domni pentru mine și, din spusele lor, și eu eram o doamnă pentru ei...) De curând, m-am bucurat din nou de astfel de întâlniri și am depănat amintiri din anii când toți trebuiau să se pregătească foarte bine și la fizică, obiect de examen de treaptă, obiect de examen de bacalaureat și de admitere în Academia Tehnică Militară și la Medicina Militară. Și-au amintit de notele de 2 (doi) încasate de 6 dintre elevii unei clase în timpul aceleiași ore pentru necunoașterea

legii lui Ohm... (unul dintre foștii elevi și-a amintit că răspunsul lui a fost: „Legile lui Ohm sunt... Legea I și Legea II”)... Important este că toți și-au trecut examenele cu bine și s-au realizat pe drumul ales de fiecare în parte.

Nu poate fi bucurie mai mare pentru mine ca dascăl decât să știu că elevii care mi-au trecut prin mână, cum se spune, sunt realizați profesional și familial și că la realizarea lor am contribuit și eu cu o câțime infinitesimal de mică.

Nu pot uita emoțiile fiecărui început de an școlar, protocolul militar, primirea bobocilor de anul întâi, prima oră de fizică cu ei, regulile stabilite de comun acord pentru buna desfășurare a activităților – reguli care, odată votate, rămâneau bătute în cuie pentru tot timpul lucrului împreună. Îmi amintesc doar câteva dintre cele „10 porunci”: – Nu îmi mănânci ora, nu îți mănânc pauza – adică punctualitate pentru ambele părți: intru la oră când se sună de intrare, niciun elev nu intră după mine la oră și ies de la oră când se sună de ieșire (apropo de punctualitatea cerută mereu, una dintre multele porecle avute, ca orice profesor, a fost aceea de „Ora H”); elevul care întârzia, rămânea la tablă, la răspuns... La ora de fizică nu se rumegea altceva decât idei de fizică – adică le interziceam să mestec gumă de mestecat...; mai erau reguli care se refereau la ordinea și curățenia din sala de clasă, la ștergerea tablei, la urmările nerezolvării temei de casă, la întrebări puse atunci când nu se înțelegea ceva: trebu-

iau să mă întrebe exact atunci când spuneam ceva neînțeles pentru ei, nu mai aveau de ce să se scuze la ora următoare că nu au înțeles, după ce la clasă nu mi-au spus acest lucru, după ce au avut posibilitatea să se lămurească întrebând pe alți colegi sau pe profesori la orele de consultații. Am considerat că este foarte importantă exprimarea părerilor despre un subiect, comentarea soluțiilor găsite prin rezolvarea diverselor probleme, posibilitatea / imposibilitatea soluției găsite (dacă își dădeau seama singuri că nu e posibil rezultatul găsit prin socoteli, le acordam un punct în plus la notă). Îmi amintesc cu plăcere de promoțiile de elevi care citeau în plus față de manualele școlare (nu numai elevii care se pregăteau pentru olimpiadele și concursurile de fizică – ce parcurgeau suplimentar teme indicate din lucrări de specialitate), de exemplu, articole din revistele „Știință și tehnică”, „Tehnum”, chiar și din articole din „Observatorul militar” aflau despre diverse aplicații ale fizicii în domeniul militar. Pe vremea aceea, pentru că erau mulți elevi din clasă interesați, lăsam ultimele zece minute din oră pentru discuții, răspunsuri la întrebări, lămuriri; după fiecare discuție se auzea un „Ți-am spus eu?” sau „Vezi că am avut dreptate?” – semn că avuseseră controverse anterioare pe tema respectivă și cineva ieșea învingător...

Am fost alături de elevi împreună cu colegii profesori și la examenele lor de bacalaureat, mai ales la probele orale, când îi așteptam pe hol să iasă din examen și la olimpiadele școlare, la concursurile dintre liceele militare – concursuri de matematică și fizică sau concursuri sportive, la probele lor sportive eliminatorii pentru continuarea carierei militare, în excursii prin țară și la „olimpiada de toamnă” a corigenților... În cariera de dascăl sunt și asemenea situații; am avut o mulțime de corigenți pe toamnă, dar un singur repetent. Trebuie să povestesc cum a scăpat de corigența de toamnă un elev dintr-o clasă de-a XI-a, pe vremea când în materia clasei a XI-a se studia fenomenul de interferență a luminii, cu calcule sistematice pentru toate situațiile posibile: un elev amenințat de corigență pe ultimul trimestru avea nevoie de media 5 (cinci) pentru că și pe celelalte două trimestre avea tot aceeași medie. La tratarea subiectului „Interferența luminii”, răspuns oral în fața clasei, a umplut

două table cu calculele matematice ce exprimau teoria interferenței, toate calculele perfect scrise. M-a uimit, m-am bucurat că aveam posibilitatea să-l scap de întâlnirea din toamnă, dar am avut proasta inspirație să-l întreb ce reprezenta o literă din scrierea lui: litera E. Răspunsul a fost catastrofal :E înseamnă energie! Acest simbol era folosit pentru energie la clasa a IX-a, în cadrul mecanicii... în ceea ce a prezentat el însemna cu totul altceva...deci, elevul făcuse „pictură pe tablă”, așa le spuneam eu când scriau ceva și nu știau ce scriu... Dar l-am trecut pentru că m-a impresionat prin capacitatea lui deosebită de memorare a ceva neînțeles și pentru strădanie.

Mai am multe, multe amintiri frumoase din anii de activitate, de când am intrat la pensie, am timp să meditez asupra lor, dar ar trebui să pun punct. Oricum, de vreme ce foști elevi își amintesc de mine cu plăcere, îmi telefonează, mă vizitează acasă, mă întrebă de sănătate, înseamnă că pot spune că eu, prof. Stăncescu Iuliana, am fost în LMMV Alba Iulia, omul potrivit la locul potrivit!

La mulți ani, profesori și instructori militari ai Colegiului Militar Liceal „Mihai Viteazul”! – actuali și foști – voi ați făcut posibilă dezvoltarea atâtor generații de elevi care, cu siguranță, vă sunt recunoscători nu numai pentru cunoștințele cu care le-ați asigurat un drum bun în viață, ci și pentru bogăția sufletească ce le-ați transferat-o pe parcursul activităților desfășurate împreună cu ei.

*La mulți ani, Colegiul Militar Liceal
„Mihai Viteazul”!*

Profesor Iuliana STĂNCESCU

GÂNDURI LA ANIVERSARE

*„Un profesor mediocru îți spune,
Un profesor bun îți explică,
Un profesor foarte bun îți demonstrează,
Un profesor excepțional te inspiră.”
(Arthur Ward)*

Orice aniversare este un prilej de bilanț a activității personale sau a colectivului din care faci parte. Pentru un dascăl, bilanțul se referă la ceea ce au devenit adolescenții la a căror educație ai contribuit în timpul în care aceștia au urmat cursurile instituției școlare în care îți desfășori activitatea. Personal, am avut șansa să fiu profesor timp de 37 de ani în Colegiul Militar Liceal „Mihai Viteazul” din Alba Iulia, care a devenit în timp o unitate de învățământ de elită în sistemul național de educație.

Coincidența a făcut să-mi încep activitatea didactică în anul în care s-a reînființat Liceul Militar „Mihai Viteazul” la Alba Iulia (1975) și să devin profesor al acestuia în anul inaugurării actualului local (1977). Nu pot uita emoția și strângerea de inimă cu care am pășit pragul prestigioasei unități de învățământ, entuziasmul caracteristic vârstei și dorința de a-mi împlini menirea de dascăl cu seriozitate și dăruire pentru instruirea și educarea elevilor în spiritul dragostei și respectului pentru cariera militară.

La venirea în liceul militar, am găsit un colectiv tânăr, dornic de a obține performanțe cu elevii din

subordine, capabil de sacrificii și renunțări în plan personal, în schimbul îndeplinirii misiunii nobile de a oferi tinerelor vârstare ale armatei știință, educație și comportament civilizat. Am fost înconjurat cu înțelegere, respect și încredere de către factorii de conducere și colegii cu mai multă experiență, fapt ce mi-a influențat pozitiv întreaga carieră.

Ne pregătim să aniversăm 95 de ani de la înființarea Liceului Militar „Mihai Viteazul” la Târgu-Mureș, al cărui continuator se consideră actualul colegiu de la Alba Iulia. Indiferent de perioada istorică în care au funcționat, liceele militare au fost școli de elită care au format personalități marcante ale vieții militare sau sociale din România.

Evoluția ulterioară a absolvenților colegiului militar din Alba Iulia demonstrează calitatea superioară a învățământului practicat în acest liceu de prestigiu. Se cunoaște că o școală își justifică existența și își demonstrează randamentul prin

valoarea elevilor și absolvenților exprimată cu prilejul examenelor și concursurilor școlare la care participă (olimpiade școlare, examen de bacalaureat, concursuri de admitere etc.) dar, mai ales, prin modul de valorificare a pregătirii prin practicarea profesiei și integrarea socială. Colegiul Militar „Mihai Viteazul” și-a câștigat faima prin elevii și slujitorii lui (echipa managerială, profesori, instructori militari etc.).

Ca profesor cu mai multă experiență, care totuși se apropie de finalul carierei, nu știu dacă am secrete de împărtășit care să servească mai tinerilor mei colegi. M-aș referi totuși la munca perseverentă, la dragostea pentru elevi, la responsabilitatea pentru prestigiul liceului, la puterea de a continua când apare un eșec, la respectul față de colegi, la modestie, la dorința de a face totul foarte bine.

Ca profesor de fizică, pot afirma cu mândrie că am evoluat profesional odată cu liceul pe care l-am

slujit cu devotament și pasiune, fiind convins că munca mea a contribuit la formarea și dezvoltarea personalității tinerilor pe care i-am avut în subordine. M-am străduit să sădesc în conștiința elevilor convingerea că totul se obține prin munca făcută cu pasiune și dăruire și că informațiile dobândite la orele de fizică sunt utile nu numai pentru reușita la examene, ci și pentru înțelegerea și explicarea realității și lumii în care trăim în vederea integrării și evoluției ascendente în viață.

Urez Colegiului Național Militar „Mihai Viteazul” să-și păstreze în viitor nu numai existența ci și prestigiul care i-a fost asigurat de colectivul de cadre didactice și militare din care, cu mândrie afirm, fac și eu parte. ■

Profesor Liviu NĂTĂLUCĂ

ÎNVIŢĂTORI PRIN TIMP

A M venit în liceul militar în urmă cu 34 de ani. Primele lucruri pe care le-am simţit şi le-am apreciat în mod deosebit au fost disciplina şi, apoi, calitatea elevilor cu care se lucra. Era de o mare deosebire faţă de cei anteriori.

Mi-am dat imediat seama că de la aceşti elevi pot cere mai mult şi să dau mult mai mult. Îmi aminnesc cu multă plăcere de elevii de atunci, de colegii din cancelarie, care acum nu mai sunt. S-au schimbat multe lucruri din perioada 1980-1989, atmosfera aproape cazonă de atunci a fost înlocuită de alta mai liberă, dar la fel de riguroasă în disciplină şi studiu. Nu s-a făcut rabat de la cerinţele şi exigenţa de atunci. Chiar dacă examenul de treaptă a fost desfiinţat, prin înlocuirea lui cu testele finale aplicabile claselor a X-a şi a XI-a, s-a suplinit acest examen care era necesar.

Succesele obţinute de elevii colegiului se datorează atmosferei existente aici. Multe din practicile didactice aplicate în colegiul nostru încep să devină cerinţe ale

ministerului educaţiei cum ar fi: testele iniţiale, examenul de admitere în colegiu.

Acum, în prag de pensionare şi încheiere a activităţii didactice, urez elevilor şi colegilor să păstreze şi să ridice în continuare prestigiul acestui colegiu. Îmi vor lipsi emoţiile cu care aştept rezultatele examenului de bacalaureat şi de admitere, dar voi avea întotdeauna în gând urarea: „Dintre sute de catarge/ care lasă băncile/ sigur toate vor învinge/ valurile, vânturile!” ■

Profesor Romulus BORTOŞ

COLEGIUL MILITAR, CREUZET DE FORMARE A CARACTERELOR PUTERNICE

Inceputul nu e niciodată ușor. Observ adesea demarajul, uneori dificil, al tinerilor care încep studiile secundare în colegiul militar și mă gândesc că să-ți iei viața în propriile mâini și să înveți să te descurci singur la 15 ani trebuie să fie o încercare importantă. Cei mai tineri dintre elevii noștri sunt nevoiți să-și lase în urmă casa, familia, prietenii, tot ceea ce le-a fost familiar și le-a procurat confortul moral și emoțional necesar, și să înceapă o nouă viață, complet diferită, ordonată după alte coordonate și alte reguli, alături de alți tineri care, asemenea lor, sunt puțin pierduți în acest nou univers, să se ridice la înălțimea unor exigențe cu care nu au fost obișnuiți și să se adapteze. Nu e deloc ușor, dar e o sarcină demnă de un om adevărat, de un viitor militar. E prima și, poate, cea mai mare încercare pe care cei mai mulți dintre ei o depășesc cu bine, alții nu. Pentru că nu oricui îi este dat să parcurgă etapele unui drum dificil, presărat cu încercări, cu înfrângeri, dar și cu satisfacții și mari realizări.

E adevărat că în jurul acestor tineri se află profesorii diriginți, comandanții de companie, profesorii și cadrele de la companie, toți gata să susțină și să sprijine, să dojenească și să corecteze, într-un cuvânt, să contribuie la formarea acestora. E multă muncă în spatele acestui proces de formare; muncă a tinerilor cu ei înșiși – să evolueze, să-și formeze deprinderi, capacități și competențe, să se perfecționeze continuu, să se autodepășească mereu și să devină competitivi. La aceasta se adaugă procesul de educare, formare și învățare, interacțiunea cu profesori, educatori și instructori, a căror menire este să formeze caractere și destine, să trezească interesul și pasiunea pentru cunoaștere, lectură și știință, să

motiveze, să vegheze și să ocrotească primii pași pe aceste cărări tărâmurii ai celor pe care îi îndrumă, și, poate, înainte de toate, să funcționeze ca exemple și ca modele.

La fel de adevărat este și faptul că profesorii, la fel ca și cadrele de la companie, uneori tineri debutanți, au și ei nevoie de o perioadă de formare și de adaptare la cerințele specifice unei asemenea instituții și de modele. Nici de această dată lucrurile nu sunt simple și constatăm o dată în plus că liceul militar funcționează ca un creuzet în care, în urma unei alchimii complicate, se obțin cel mai adesea „metale” nobile.

Anii trec, subiecții acestui complicat proces de devenire își iau zborul și își continuă drumul ales, iar educatorii, profesorii și instructorii, atunci când ating satisfacția muncii bine făcute și rezultatele muncii lor sunt fructificate, o iau de la început. În fiecare an, mereu, un nou început. ■

La mulți ani! La noi începuturi!

*Consilier pentru proiecte și programe educative,
Profesor CARMEN-CECILIA ROMAN*

PASI SPRE SUCCES

AM fost învățată încă din clase primare să îmi organizez timpul în așa fel încât să acord importanță și prioritate pregătirii școlare, dar consider că anii de liceu militar au consolidat această obișnuință exact în acea perioadă a vieții critică pentru formarea unui om, adolescența. Ritmul impus și susținut în care s-au desfășurat procesul de învățământ și pregătirea militară, îmbinate cu activitățile sportive și cultural artistice, mi-a dezvoltat capacitatea de muncă și învățare, spiritul de competiție și dorința de reușită, caracteristici pe care le consider esențiale pentru dezvoltarea unei cariere.

Nu spun că a fost ușor. Îmi amintesc și acum primele deșteptări și înviorări din clasa a IX-a, conduse de elevii gradați, evaluările și testele unice înaintea cărora sala de lectură era plină chiar și după ora stingerii, dar primează momentele de bucurie împărtășită alături de colegii care, chiar și acum, după cinci ani de la absolvire, îmi sunt apropiați ca niște frați. Afirm cu certitudine că anii de liceu au reprezentat un pas hotărâtor în evoluția mea, pe care nu o regret nicio clipă. Datorită pregătirii pe băncile liceului, admiterea la Academia Forțelor Aeriene „Henri Coandă” nu a reprezentat niciun fel de problemă, iar pe parcursul celor trei ani de studii universitare am reușit să obțin rezultate foarte bune – abordarea examenelor fiind facilitată de stilul de învățare format deja.

Aștept cu nerăbdare orice ocazie de a-mi revedea foștii colegi, instructorii militari, profesorii și mă întorc bucuroasă spre holurile care mi-au pavat calea spre succes. ■

„La mulți ani, CMLMV!”

Sublocotenent Marinela Romina MÎRZA,
Baza 71 Aeriană, Câmpia Turzii

ANII DE LICEU

AM absolvit Colegiul Militar Liceal „Mihai Viteazul” în urmă cu doi ani, iar în acest moment sunt foarte încântată că am ocazia să vă împărtășesc gândurile mele în calitate de absolvent. Acum sunt studentă în anul II la Academia Tehnică Militară din București și mă gândesc cu nostalgie la primele zile de liceu militar, când am făcut primul pas spre cariera militară.

Anii de liceu au însemnat pentru mine o perioadă importantă de formare. Consider că, absolvind colegiul militar, am un plus de experiență de viață pe care

nimeni nu o poate contesta. Pot să spun cu sinceritate că liceul militar te pregătește cu adevărat pentru viață. Am învățat aici ce înseamnă cu adevărat să fii independent, să lupti cu propriile arme și să te bucuri din toată inima atunci când ajungi acolo unde îți dorești. Aici m-am descoperit pe mine... Mi-am descoperit și mi-am înfruntat limitele, obținând cu succes ceea ce mi-am dorit.

Acum mă gândesc cu drag la toate momentele frumoase petrecute în colegiul albaiulian și mi-aș dori să mai re trăiesc măcar o zi din cei patru ani minunați. ■

Simona CHIȘIU, șef promoție 2012

REMEMBER

A trecut deja un an de când ieșeam pentru ultima dată pe poarta liceului în calitate de elev sau, mai bine zis, de absolvent al colegiului militar, eticheta pe care urma să o port cu mândrie în academie. Timpul a trecut foarte repede, însă amintirile au rămas vii în sufletul meu și, dacă închid ochii, pot vedea ca ieri fiecare colțișor pe unde au călcat pașii mei, fiecare chip care mi-a colorat zilele timp de patru ani și care m-a călăuzit.

Nu pot vorbi încă despre realizări, însă pot spune, cu siguranță, că am câștigat multe aici, am câștigat prietenii valoroase, momente de neuitat, amintiri prețioase, am cunoscut oameni deosebiți, oameni frumoși care au sădit în noi tot ce aveau ei mai bun, cadre didactice și militare care ne-au fost alături de la început și au jucat rolul de părinți protectori ai unor copii care s-au avântat spre necunoscut. Și, cu siguranță, am dobândit un set de valori și un „bagaaj” cu care aș putea călători în întreaga lume, fără a mă teme că voi merge pe „drumul greșit”.

Timpul își va continua grăbit cursul său fără a zăbovi odată cu noi, cei cărora ne rămâne doar nos-

talgia. Însă cei 4 ani ai adolescenței noastre vor rămâne pentru totdeauna un capitol important al vieții și ne vom întoarce mereu cu drag în locul care ne-a deschis noi orizonturi pentru a ne revedea în micii militari de pe mijlocul platoului și a le mulțumi celor care ne-au fost de atâta ajutor. ■

Alexandra OLTEAN, șef promoție 2013

PROMOTIA 63

LA finalul celor 4 ani, sufletele noastre, ale absolvenților, sunt copleșite pe deplin de o multitudine de sentimente care aduc în fața ochilor noștri amintirile cele mai dragi, momentele cele mai frumoase de care am avut parte în această perioadă. Absolvirea anilor de liceu ne aduce bucurie, satisfacție și mândrie, o mândrie ce nu poate fi simțită decât de un absolvent al unui colegiu militar, mai ales, al celui albaiulian, absolvent care poartă gradele roșii atât de mult așteptate, recunoscător fiind acestei instituții de învățământ, în cadrul căreia oameni deosebiți au contribuit la formarea personalității noastre. În acest loc nu am primit doar un bagaj solid de cunoștințe, ci a devenit căminul nostru, sursa unor amintiri de neuitat; zâmbetele și lacrimile nelipsind niciuna, nici alta din viața noastră. Cu siguranță, mulți au întâmpinat momente grele, punând la îndoială decizia pe care au luat-o de a deveni elevi ai acestui liceu.

Acest lucru se datorează tocmai faptului că CMLMV nu e o instituție de învățământ ca oricare alta. Aici, colegii de clasă, colegii de cameră reprezintă familia fiecăruia, ei erau persoanele care aduceau pe chipul nostru zâmbetul, cei pe care ne puteam baza oricând. Așa am învățat ce înseamnă cu adevărat solidaritatea, unitatea, întraajutorarea și respectul față de ceilalți, calități care și-au înfipt adânc rădăcinile în

personalitatea și caracterul nostru. Dar toate aceste amintiri: serile petrecute împreună învățând și povestind, diminețile în care înviorarea nu reușea să ne înlăture oboseala și somnul, orele de studiu, emoțiile trăite înaintea examenelor, sunt cele care în aceste clipe aduc o umbră de nostalgie, fiindcă ele ne leagă de această perioadă a vieții noastre petrecute aici. Cine credea că va simți lipsa acestor lucruri? Suntem recunoscători față de fiecare profesor și cadru militar care s-a implicat în devenirea noastră și ne-au ajutat să avem încredere în noi și în forțele noastre. CMLMV a reprezentat o etapă extrem de importantă în viețile noastre, rămânând prezenți în această instituție prin tabloul promoției și sperăm că într-o zi toate persoanele care ne-au pregătit să fie și mai mândre de noi, decât atunci când ne-au ascultat pentru ultima oară strigând: ABSOLVENT! ■

Paula COMȘA, șef promoție 2014

ORIZONTURI ALE CUNOASTERII

Intru început, țin să mulțumesc profesorilor liceului militar pentru șansa oferită. Îmi aduc aminte cu mult drag de anii de liceu și, mai ales, de olimpiadele și concursurile de matematică la care am participat. Bucuria pe care o trăiam când în cele din urmă găseam soluția la o problemă cu care mă luptam de câteva zile, e dincolo de cuvinte. E genul de satisfacție pe care o ții minte toată viața tocmai datorită dificultății cu care ai obținut-o. Pe de altă parte, îmi aduc aminte că au fost destule momente când abia așteptam să termin problemele deoarece era solicitant. Abia așteptam să înceapă olimpiadele pentru a beneficia de zilele în care eram scutiți de la program și mă axam mai mult pe ceea ce îmi plăcea în mod deosebit: matematica. Într-adevăr, e

mai greu să faci sport, să înveți, să te implici în diferite activități extrașcolare decât să mergi la petreceri nesfârșite cu prietenii, să petreci ore și zile în șir navigând fără rost pe internet sau în fața televizorului, însă și cununa succesului e pe măsură, conform proverbului „cum îți așterni ,așa vei dormi”. Au și acelea rostul lor, dar nu să-ți faci un scop din ele, că nu dobândești nimic. Acum, fiind un pic mai copt la minte, înțeleg și sunt cu totul de acord cu exigența și insistența profesorilor și a comandanților de companie față de noi, elevii, pentru educarea și instruirea noastră. Sunt absolut necesare pentru cultivarea adevăratelor virtuți care înalță spiritul omului și îi dau o reală valoare.

Clasa a XII-a E

În final, le doresc tuturor elevilor din liceul militar să profite din plin de timpul pe care-l petrec acolo pentru a studia cât mai mult ca să-și lărgască orizontul cunoașterii, să înțeleagă mai bine lumea din care fac parte, să fie conștienți că fac parte dintr-o școală de elită și au multe lucruri bune de învățat! ■

Dan IUHAS, absolvent 2006

REÎNVIIND AMINTIRI

Îmi amintesc cu nostalgie cum, în urmă cu șapte ani, cântam pentru ultima dată pe scena Colegiului Militar Liceal „Mihai Viteazul”, Imnul adolescenților – melodie care devenise deja o tradiție la serbarea de sfârșit de an. Aveam un sentiment de părere de rău gândindu-mă că îmi voi vedea colegii mult mai rar, dar aveam totodată senzația de libertate pe care o simte orice elev de L.M. atunci când știe că a absolvit. Gândul că îmi voi vedea colegii mult mai rar s-a transformat în realitate, însă totuși pot spune că sunt un absolvent fericit care a reușit să se întâlnească, cel puțin o dată în cei șapte ani trecuți de la absolvire, cu toți colegii de clasă. Datorită faptului că aproape toți colegii studiau într-o instituție militară de învățământ, în timpul anilor de facultate, revederile erau facilitate de tot felul de activități extracurriculare organizate de Ministerul Apărării Naționale și, la fel ca în timpul anilor de liceu, nu ratam nicio spartachiadă și nicio competiție culturală.

Senzația de libertate pe care o simțeam la absolvire s-a adeverit odată cu afișarea rezultatelor din urma

examenului de admitere la Academia Tehnică Militară, când am fost declarat admis la specializarea Echipamente și Sisteme Electronice Militare. Regimul militar mai puțin strict din academie mi-a permis să mă simt liber, însă această libertate a sporit și responsabilitățile mele.

Gândind retrospectiv, îmi dau seama că eram foarte liber în timpul anilor de liceu, având o treime dintr-un an vacanță, practicând sport aproape de performanță și având posibilitatea să practic activități culturale sub îndrumarea unor adevărați specialiști în condițiile în care urmam cursurile unui liceu de elită.

După absolvire, am avut plăcuta ocazie de a reveni de câteva ori în liceu, unde, de fiecare dată, am simțit că sunt primit cu căldură atât de către profesori, cât și de cadrele militare care ne-au îndrumat pașii cu multă dăruire și conștiință, revederea locului în care am învățat și în care m-am format, reînviind mereu amintiri și sentimente deosebite. ■

Andrei KOVACS, absolvent 2007

ARĂTÂND CU DEGETUL SPRE LUNĂ

Cum ar fi

*Cum ar fi toamna fără copaci,
cu frunzele răsărind
din pământ, de-a dreptul ?
Ca o femeie bătrână ar fi,
cu zâmbet de copil,
învăţând să vorbească
de la îngerul care i-a răsturnat
cuvintele în lumină.*

*Cum ar fi noaptea fără fluturi,
fără fluturii aceia, care-şi permit să moară
fără să sufere?*

*Ca un zbor ar fi,
ca un zbor printr-o fiinţă
cu umbra adâncă până la os.*

*Cum aş fi fără cântec,
fără o parte din durere,
din mărturisire şi din păcat ?
O mare tăcere aş fi.
Pe care voi nu o s-o credeţi
Niciodată.*

Piatra lunii

*Fii blestemată, i-am spus,
Şi am ajuns piatră verde în locul ei
Rănită ca o lună călcată de cerb.
Numai dacă mori singur poţi fi piatra ta
Şi n-am să-ţi las liniştea asta,
Mi-a răspuns flămândă.
N-am crezut-o. Mai întâi mi-a luat apa
Şi am ars ca o pulbere fără cruşare.
Apoi lacrima.
O lacrimă mi-ar fi fost îndeajuns
Să devin piatra mea mântuită de păcat.
Mi-a făcut semn să tac.
Şi dintr-o atingere a destrămat totul
Cuvinte, religii, lumină.
O femeie ciudată mă lua în braţe
Şi mă săruta în întuneric
Arătând cu degetul spre lună
Piatră ce eşti, piatră ce eşti!*

Toamnă la Cluj

*Frumoasă toamnă din Feleac coboară,
La Cluj pădurea dă în flori de stele,
Mi se întâmplă azi, întâia oară,
Să te-ntâlnesc în gândurile mele.*

*Ceva mă trage spre copilărie,
Să-mi spună mama c-aș putea răci,
Să-i fur vecinii strugurii din vie,
Far unul dintre struguri tu să fii.*

*În pod să dau peste abecedar
Și să te caut. Unde vei fi oare?
Far tu, într-o duminică-n brumar,
Să râzi și să-mi scazi nota la purtare.*

Liceu militar

*Când trec prin Alba ceva mă oprește,
Un fel de bucurie care doare,
Mi-e dor de pietre și de banca mea,
De Ea mi-e dor, să pot să-i dau o floare.*

*E-o lacrimă în mine care plânge
Dinspre durere spre copilărie,
Și ce frumos îi spune că era
Când copiam la teza de chimie.*

*În fiecare stradă din Cetate
Parcă se aude pas de defilare,
Și trenurile stau mai mult în gară
Când în liceu se dă vacanța mare.*

*Profesorii mai trec prin amintiri,
Și catalogul încă mă-nfioară,
Când duc spre tâmplă mâna: „Să trăiești!”
Mă simt un licean. A doua oară.*

Drum în Bucovina

*Măine voi pleca în Bucovina
Și am să duc zâmbetul tău peste munți.
Tu o să rămâi acasă, să-mi spui
Cât de pustiu este orașul fără mine.
N-am să iau nimic din toamna
Nebun de frumoasă din Cluj.
Ar fi un păcat prea mare
Far tu ai fugit întotdeauna de păcat.
Știu asta.
Mereu îmi spuneai că eu, toamna,
Îți dăruiesc prea puține frunze
Și când sunt prea puține,
Trebuie să mă părăsești.
Și totuși,
Până la Poiana Stampei
Am să te înconjur într-un ochi de lumină
Fie de munți și-e teamă. Știu asta.
Și te-ai ghemui din nou
În brațele mele.*

Colonel Ovidiu PURDEA-SOMEȘ

CONSTELATIA VEACULUI

LA apropiata aniversare a 95 de ani de la înființarea Liceului Militar „Mihai Viteazul” din Târgu-Mureș – Timișoara – Alba Iulia, aducem un OMAGIU:

Profesorilor și ofițerilor care au creat această instituție de învățământ militar după gândul și înalta lor autoritate morală și profesională și au promovat zeci de promoții de absolvenți care au urmat cariera armelor și s-au jertfit pentru PATRIE sau au devenit specialiști în domeniile culturii sau tehnicii și au rămas OAMENI.

„OAMENI NOI, înflorind în marea lumină a vieții, se pleacă cu reculegere spre pământul în care, dorm oamenii vechi, din țărâna cărora au urmat ei, OAMENII NOI” (Vasile Pârvan)

La mulți ani!

*Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul”
din Alba Iulia*

La 95 de ani de la înființarea Liceului Militar „Mihai Viteazul” din Târgu-Mureș, astăzi Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” din Alba Iulia, un grup dintre vechii absolvenți ai Liceului Militar din Târgu-Mureș vă aduce urarea de viață îndelungată între școlile de elită ale României, cu rezultate deosebite naționale și internaționale, cu păstrarea tradiției liceelor militare și ale neamului românesc, pentru propășirea și realizarea dumneavoastră profesională și pentru ridicarea nivelului reprezentativ al școlii românești în care vă formați.

La 95 de ani de la înființarea Liceului Militar „Mihai Viteazul” din Târgu-Mureș și implicit a Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” din Alba Iulia, afirm din nou că legenda liceelor militare din România a fost frumoasă și a inspirat sufletul nostru cu izul ei fantastic

și romantic și a fost prețioasă pentru că în ea s-a cuibărit ADEVĂRUL.

Din această cauză, noi ne-am autointitulat CAVALERI AI LICEULUI MILITAR „MIHAI VITEAZUL” și aparținem acestui ORDIN AFECTIV al Liceelor Militare.

Istoria liceelor militare este legată de istoria provinciilor românești. În anul 1822, se restabiliseră „domniile pământene” cu Ion Sandu Sturza în Moldova și cu Dimitrie Ghica în Țara Românească.

Tratatul de pace ruso-turc de la Adrianopol (1829) ne aduce avantaje deosebite: autonomia administrativă a țărilor române, domni pământeni numiți pe viață, libertatea comerțului, redobândirea cetăților de pe malul stâng al Dunării (Brăila, Giurgiu și Turnu), dar și administrația militară rusă, în frunte cu generalul Pavel Kiseleff (1829-1834).

Ideea națională din această perioadă era însuflețită de dorința de propășire a unității românești. Ideea despre PATRIE s-a definit mai bine când Mihail Kogălniceanu a rostit crezul său politic la deschiderea cursului de istorie națională, la Academia Mihăileanu – 1843: „Eu privesc ca Patria mea toată, acea întindere de loc unde se vorbește românește și ca istorie națională: istoria Moldovei, a Valahiei și a fraților din Transilvania”.

Înființarea armatei naționale a promovat entuziasm printre tinerii Vasile Cârlova, Nicolae Bălcescu, Alexandru Ioan Cuza, Grigore Alexandrescu ș.a., care s-au angajat în cadrul ei. Vasile Cârlova a scris inspirat „Ođă oștirii române” și „Marșul lui Cârlova”.

În timpul domnitorului Gheorghe Bibescu, s-a înființat în București prima Școală Militară (1847), iar în Moldova, în 1857 sub cârmuirea lui Teodor Balș.

În 1872, s-a înființat la Iași „Școala Fiilor de militari”, care era prima școală medie militară pentru pregătirea celor care urmau apoi școlile militare. Această școală a „Fiilor de militari” s-a transformat apoi în primul liceu militar în anul 1809.

La Craiova exista Gimnaziul fiilor de militari din anul 1881, care s-a transformat în liceul militar în anul 1916.

Pentru îndrumarea și controlul procesului de învățământ s-a înființat Inspectoratul general al învățământului militar (1908).

La Mănăstirea Dealu exista „Școala copiilor de trupă”. În această școală se pregăteau în anul 1898 subofițeri de cavalerie, iar în anul 1908 a devenit secție pe lângă Școala militară de cavalerie din Târgoviște.

În anul 1912, Nicolae Filipescu a luptat să înființeze un liceu militar după modelul Colegiului de la Raches, de lângă Paris și după modelul ETON COLLEGE din Londra, colegiu înființat în anul 1440 de regele Henric al VI-lea. Acest colegiu nu era militar, dar se dorea să se preia sistemul de învățământ englez.

Despre Nicolae Filipescu, om politic influent și ministru de război, marele scriitor și orator Barbu Ștefănescu Delavrancea afirma: „De ne-am prăpădi cu toții și ar rămâne numai el, neamul românesc ar fi perfect reprezentat”.

În anul 1912, când se punea piatra fundamentală a acestui locaș, Nicolae Filipescu trasa sarcina acestui liceu militar: „În acest cuib de șoimi, adumbrit de zidurile sfântului locaș întemeiat prin cucernicia lui Radu Vodă și împresurat de eroicele amintiri ale Viteazului Voievod Mihai, însuflețească-se pentru vitejie generații de voinici.” Din această cuvântare, toate liceele militare au preluat denumirea de „cuib de șoimi”.

Când delegații puterilor Antantei îi reproșau lui I.I.C. Brătianu că România încheiase Pacea separată de la Buftea cu Germania, I.I.C. Brătianu le spunea: „Noi nu am intrat în război ca niște solicitanți nepoțiți. Noi am intrat în război bărbătește când ambasadorul Franței la Petersburg spunea: «Dacă România nu intră în război se poate compromite frontul occidental». Atunci rușii spuneau că «România trebuie să intre în război acum ori niciodată.»”

Românii se gândeau la lungimea frontului cu Austro-Ungaria de-a lungul Carpaților, cu numeroase trecători și la pericolul de a fi prinsă în clește între forțele germano-austro-ungare de la nord și cele germano-turco-bulgare de la sud de Dunăre.

Rușii promiteau o ofensivă și ne dădeau întâlnire în câmpia din apusul Ungariei, în Franța ofensiva franco-engleză, care va neutraliza forțele din sudul Dunării.

I.I.C. Brătianu își amintește de drama operațiilor militare din perioada 1916-1918.

Pentru Brătianu era clar filmul războiului:

- la 22 februarie 1916 se încheia acordul Anglia-SUA la Londra privind intrarea eventuală în război a SUA;

- pe frontul de est se desfășura ofensiva rusă în zona Propetului;

- 27-28 august 1916, România intră efectiv în război și armata română trece Carpații spre Transilvania;

- 14-22 septembrie 1916, se obține victoria românească în bătăliile de la Merișor Petroșani;

- 25 septembrie 1916, germanii bombardează Bucureștiul;

- 25 septembrie – 13 octombrie, puternice ofensive germano-austro-ungare;

Au loc bătăliile de la Sibiu, Praid-Sovata și se obține prima victorie de la Oituz, unde se încearcă pătrunderea în Moldova. În octombrie 1916, la cererea aliaților, se bombardează zona petroliferă Valea Prahovei.

- 10-15 noiembrie 1916, a doua bătălie de la Oituz. Se lansează lozincă: „Pe aici nu se trece!”

După forțarea Oltului la Stoienești, se face joncțiunea dintre armata din nordul Transilvaniei sub comanda generalului Falkenhayn și forțele din sudul Dunării, sub comanda generalului Mackensen. După bătăliile de la Neașlov și Cerna, armata română se retrage în Moldova, iar ofensiva germano-austro-ungară este oprită pe aliniamentul în care se găsește Cașinul.

- august 1916, armata germano-turco-bulgară atacă Dobrogea. Se cedează Constanța, iar armata rusă din Dobrogea evacuează zona, traversând Dunărea.

- ianuarie 1917, Bătălia de la Putna;

- 13-18 ianuarie 1917, contraofensiva română în sectoare: Mărășești – se baza pe aliniamentul Șușița – Putna – Siret.

- 1-15 iulie, puternică ofensivă rusă în Coaliția – ofensiva lui Kerenski;

- 24 iulie – 1 august, bătălia de la Mărășești;

- 8-22 august 1917, a treia bătălia de la Oituz;

- 10-12 septembrie 1917, bătălia de la Cireșoia;
- 5 decembrie 1917, armistițiul sovieto-german de la Brest-Litovsk;
- 9 decembrie 1917, România semnează armistițiul de la Focșani;
- 18 martie 1918, preliminariile Tratatului de la Buftea;
- 9 aprilie 1918 – „Sfatul țării” hotărăște Unirea Basarabiei cu România;
- 7 mai 1918, semnarea păcii de la București;
- 25 septembrie 1918, Bulgaria cere armistițiu;
- 29 septembrie 1918, capitularea Bulgariei;
- 18 octombrie 1918, Alexandru Uzida citește în Parlamentul maghiar „Hotărârea Comitetului executiv al Partidului Național Român din Transilvania” și își afirmă dreptul inalienabil la o viață națională integrală.

- 2 noiembrie 1918, Ungaria își proclamă independența, considerând că spațiul geografic stabilit în cadrul „Dualismului austro-ungar” îi va reveni în continuare.

- 1 decembrie 1918, la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, Vasile Goldiș citește „Hotărârea de Unire cu Țara”. Delegația transilvană, în frunte cu Mitropolitul Ilie Miron Cristea, a înaintat Regelui Ferdinand I „Declarația Adunării de la Alba Iulia”. Președintele guvernului I.I.C. Brătianu l-a îmbrățișat pe Miron Cristea și i-a spus: „Vă așteptam de 1 000 de ani și ați venit, să nu ne mai despărțim niciodată!”

Alba Iulia va fi preluată ca simbol al tuturor românilor după încoronarea Regelui Ferdinand I la Alba Iulia, în „Catedrala Reîntregirii Neamului”.

Numele Colegiului Național Militar din Alba Iulia este numele Liceului Militar din Alba Iulia transformat în Colegiu, dar este și numele Liceului Militar „Mihai Viteazul” din Târgu-Mureș – Timișoara înființat în anul 1919, după realizarea Statului Național Român, după războiul din 1916-1918 și după participarea armatei române împotriva atacului avansat Republicii Sovietice Ungare (aprilie-septembrie 1919). Republica Sovietică Ungară era nemulțumită de hotărârea Conferinței de la Paris și apoi de armistițiul de la Belgrad, care stabilea frontiera cu România.

La 20 iulie, ora 3 începea ofensiva maghiară în Transilvania. Armata română fusese remobilizată la 10 noiembrie 1918.

Generalul Gheorghe Mărdărescu a fost numit comandantul armatei din Transilvania, iar grupul de rezervă era sub comanda generalului Moșoiu.

Acțiunea armatei române a început la 24 iulie, iar la 27 iulie era lichidată acțiunea armatei maghiare din Transilvania.

La 27 iulie s-a dat ordinul de urmărire energică a inamicului la vest de Tisa, până la completa lui distrugere. La 29-30 iulie 1919 se trece Tisa. Brigada 2 Roșiori a interceptat calea ferată Miskolcz – Budapesta, iar Divizia 2 Cavalerie și Divizia 1 Vânători au interceptat calea ferată Szolnak – Budapesta. Trei escadrile de cavalerie, o secție de artilerie, două grupe mitraliere au ajuns în Budapesta. Primarul orașului le-a înmănat cheile orașului.

Staționarea în Buda-Pesta a durat 3 luni. Retragerea a fost de comun acord cu puterile care urmăreau aprobarea Conferinței de Pace. Armistițiul Austro-Ungaria-Antant se încheie la 3 noiembrie 1918.

- 4 noiembrie 1918 – ultimatumul guvernului român către comandantul trupelor de ocupație din București, generalul Mzckensen. 10 noiembrie 1918 – armatele aliate conduse de generalul H. Bertholt, venind din sud, au trecut Dunărea.

Armata română din Moldova sosește în București. În fruntea coloanei, veneau călărind, Regele Ferdinand, Regina Maria și generalul H. Bertholt.

Frontiera din Transilvania rămâne cea comunicată de generalul H. Bertholt după armistițiul de la Belgrad: Sighet, Baia Mare, Zalău, Sebeșul Mare, Bacău. Printre primele unități care au intrat în Transilvania a fost Regimentul 15 Infanterie din Piatra Neamț, având comandant de batalion pe maiorul Nădejde Vasile. Batalionul maiorului Nădejde a fost prima unitate care a intrat în Târgu-Mureș și a fost impresionat de frumoasa clădire de pe terenul din stânga Mureșului și a șoselei Reghin – Tg.Mureș. Clădirea fusese școală de cadeți timp de 23 de ani, după 1909, iar în timpul războiului fusese utilizată ca spital militar.

Datoriile administrației maghiare, inclusiv pentru construirea frumoasei clădiri, au fost achitate de către administrația română după anul 1922. La 14 decembrie 1914, Barbu Ștefănescu Delavrancea în Manifestul său de la Congresul extraordinar al Ligii Culturale de la București spunea:

„Trista experiență a dovedit că o unitate culturală fără o unitate politică, nu are nici o cheazășie.”

La 1 ianuarie 1919, Consiliul Dirigent condus de Iuliu Maniu hotăra „naționalizarea Universității din Cluj”.

În cadrul acestui Consiliu, profesorul Onisifor Ghibu activa ca secretar general al Resortului Instrucție Publică –rezultatul activității sale a fost apreciat și a fost măsurat prin înființarea:

- a peste 1300 de școli primare;
- 30 de licee;

- 11 școli de arte și meserii;
- înființarea Conservatorului de muzică și artă dramatică din Cluj;
- înființarea Institutului Politehnic din Timișoara.

Ca o ramură specială a Instrucției Publice era și dezvoltarea învățământului militar pentru fiii eroilor din război și a copiilor din regiunile unite cu țara. Acela care a exprimat dorința conducerii armatei a fost generalul Arthur Vătoianu în Raportul din 17 august 1919. Dânsul solicita înființarea a trei licee militare la Timișoara, Sibiu și Chișinău. Prin Decretul Regal nr. 3613 din 22 septembrie 1919, dat la Castelul Peleş de Regele Ferdinand I, s-au înființat liceele militare din Târgu-Mureș și de la Chișinău, iar peste 5 ani se înființa și liceul militar de la Cernăuți.

În luna septembrie 1919, în clădirea din Târgu-Mureș funcționa încă spitalul militar. S-au luat măsuri de evacuare a bolnavilor. A fost nevoie de un efort material și uman deosebit pentru ca localul să fie adus în condiții acceptabile de funcționare. În lunile septembrie și octombrie s-au ținut examene de admitere în clasele a I-a și a V-a în București, în localul Școlii Pregătitoare de ofițeri pentru liceele: Mănăstirea Dealu, Târgu-Mureș și Chișinău.

Călătoria de la București la Târgu-Mureș s-a efectuat în vagoane tip CFR, dotate cu sobe de încălzire cu lemne și a durat 2 zile.

La 15 noiembrie 1919 a avut loc serbarea de deschidere a cursurilor la Târgu-Mureș. Cu începere de la 30 martie 1920, prin Înaltul Decret Regal nr. 800, publicat în M.O nr. 272, Liceul Militar din Târgu-Mureș s-a numit „Mihai Viteazul”. Era un act de venerație pentru acest domnitor. Meritul său excepțional a fost că a înfăptuit prima unire politică a Țărilor Românești. Ca apărător al unității, Mihai Viteazul stă alături de Mircea cel Bătrân, Iancu de Hunedoara și Ștefan cel Mare.

Liceul Militar din Târgu-Mureș și-a demonstrat maturitatea tehnică și culturală în perioada 1930-1940.

Marea dramă a liceului militar a fost părăsirea localului și plecare în pribegie în urma Diktatului de la Viena, din anul 1940. În registrul istoric al Liceului Militar „Mihai Viteazul” există următoarea consemnare: „Astăzi, în al 21-lea an de existență, figurează în istoricul nostru ca o zi de doliu, zi declarată obișnuit pentru redeschiderea porților, pentru primirea elevilor la început de an școlar.

Evacuarea a fost foarte grea, deoarece liceul militar era lipsit de personal, ofițerii și subofițerii erau con-

centrați, iar o parte din trupă în condițiile anului 1940 din Ardeal, deertase.

Cu puțini oameni devotați s-au încărcat cele 107 vagoane, care au putut fi puse la dispoziția blocului militar prin grija șefului de gară, domnul Romanescu, tatăl a doi elevi din liceul militar, unul în clasa I B și altul cu doi ani mai mare.

A fost încărcată toată zestrea liceului, dar și mobilierul și bagajele personalului liceului și profesorilor.

Cu cele 107 vagoane s-au format trei eșaloane, astfel (25 + 36 + 76 vagoane). Ultimul a plecat sub comanda colonelului Dragomirescu C., comandantul liceului militar, lt.col. Rusănescu Nicolae a plecat la Timișoara ca să recunoască localul ce urma să fie noul sediu al liceului militar. Cu ajutorul garnizoanei au fost transportate și depozitate materialele.

Istoria Liceului Militar „Mihai Viteazul” din Târgu-Mureș – Timișoara am înscris-o în „Monografia romanțată a Liceului Militar Târgu-Mureș – Timișoara – Alba Iulia” în anul 1997 și completată în vol. I din „Monografia Liceului Militar «Mihai Viteazul» Alba Iulia” în anul 2004.

Ca în fiecare an, la sfârșitul trimestrului I se organiza Serbarea Datinilor de Crăciun.

În anul 1943, prima parte a programului s-a desfășurat în Sala de festivități din localul Regina Maria, unde erau sălile de clasă, în partea a II-a a fost o surpriză deosebită de care mi-am amintit mulți ani după aceea. Unul din brazii frumoși din Parcul Grigorescu, care ne revenea cu clădirile din acest parc, a fost împodobit feeric. La baza pomului erau coșulețe cu bomboane și prăjituri pentru fiecare clasă, dar și pentru familiile profesorilor, ofițerilor și personalului civil.

Elevii și profesorii au cântat „O, brad frumos” în limba română, limba franceză și germană. A fost o adevărată serbare de Crăciun într-un cadru natural, cu frig și zăpadă. Începea vacanța de Crăciun. Am plecat la gară, în coloană, repetând cu fanfara

Regimentului 5 Vânători, trezind orașul adormit într-o seară de iarnă.

În subsolul clădirii cu dormitoarele din cazarma Regele Carol I, ne vom adăposti în timpul atacurilor serioase determinate de pătrunderea aviației germane, după retragerea la 23 august 1944 în teritoriul de vest al țării și, mai ales, în zona Timișoara.

În primăvara anului 1945 am participat la culegerea porumbului rămas necules tocmai din cauza plecării din țară a unor locuitori de etnie germană.

Dreptul de a reinstala administrația română în Ardealul de Nord, a trezit dorința profesorilor, ofițerilor și elevilor de a se întoarce la Târgu-Mureș. Doi adjuncți au plecat la M.Ap.N ca să obțină aprobarea reîntoarcerii, deși frontiera anterioară anului 1940 se va stabili numai prin Tratatul de Pace de la Paris, din 10 februarie 1947. Acțiunile anului 1919 nu se puteau repeta în anul 1945.

Ordinul Ministrului în a se pregăti transportul la Târgu-Mureș a fost contramandat deoarece apăruseră alte priorități politice.

La 2 februarie 1945 am predat și localul Regele Carol I comandamentului sovietic, pentru înființarea unui spital de campanie.

Toată activitatea liceului militar a fost reorganizată numai în localul Eremia Grigorescu și în regim de război. La nivelul comandamentelor se cunoștea Hotărârea Ministerului de Război cuprinsă în „Instrucțiunile speciale nr. 51666” (5 mai 1945) care la capitolul VII (reorganizarea școlilor și liceelor militare) stipula: „Liceele și colegiile militare se vor reduce, astfel:

- Liceul Militar „Nicolae Filipescu” Mănăstirea Dealu este singurul care rămâne înființat, celelalte licee militare se vor preda Ministerului Învățământului cu data de 1 iunie 1945, cu tot personalul didactic și administrativ și cu elevii; dar s-a precizat și Ordinul Ministerului de Război nr. 6692/9 iunie 1945 prin care se aproba referentul Direcției Liceelor Militare din 1 iunie 1945 care preciza că, în anul școlar 1945-1946 vor funcționa următoarele școli secundare sun conduse și administrare Ministerului de Război:

- Colegiul Militar „N. Filipescu” din Predeal;
- Liceul Internat „D.A. Sturza” de la Craiova;
- Liceul Internat „General Macarovici” de la Iași;
- Liceul Internat „Mihai Viteazul” de la Târgu-Mureș.

Liceele Militare „Regele Ferdinand” din Chișinău și „Ștefan cel Mare” din Cernăuți fuseseră desființate din primăvara anului 1945, la cererea comandamentului sovietic. Aceste licee militare se transfor-

măseră în licee ale armatei.

Mutarea la Târgu-Mureș a fost contramandată cu Ordinul telegrafic nr. 4170/27 august 1945 și va funcționa tot la Timișoara.

Va urma o muncă efectuată în colectiv pentru a se stabili elevii care vor urma cursurile în liceele armatei, operațiune terminată la 27 august 1945 și comunicată elevilor la 3 septembrie 1945. Întâlnirea la Timișoara era programată la 26 octombrie 1945.

La 19 septembrie 1945, comanda Liceului Armatei „Mihai Viteazul” este preluată de colonel Șerbănescu Vasile, venit de la Direcția Liceelor Militare.

Liceele Militare au fost prima instituție desființată a armatei vechi (regală).

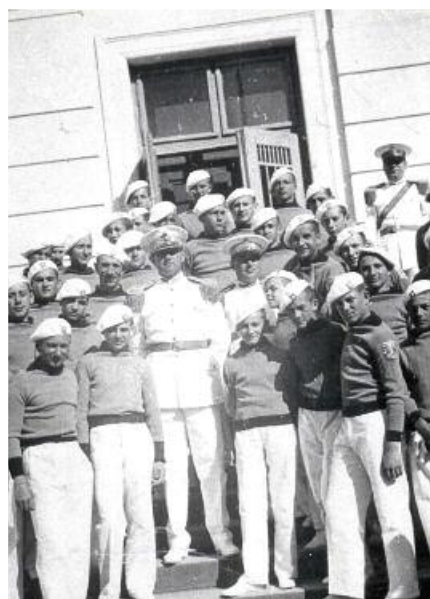
În trimestrul II 1944-1945 ni se schimbă și uniforma – era identică cu a școlilor militare, dar la 30 octombrie 1945, prin Ordinul Direcției Liceelor Armatei nr. 9248/17 august 1945, se revenea la ținuta veche bleumarin, care mai era prin magaziile liceelor militare: bască, veston, pantalon, bocanci, centuri albe, fără epoleți și fără petlițe – o uniformă degradată, dar pentru noi avea un caracter pragmatic, pentru că puteam termina studiile liceale.

La 20 iunie 1946 a fost organizată masa festivă pentru noi, elevii promoției 1946, promoția a XX-a.

În vara anului 1946 s-a produs decapitarea armatei regale române prin trecerea în cadrul disponibil (CD) a loturilor publicat în M.O nr. 187/14 august 1946, care cuprindea 6300 ofițeri printre care: 105 generali, 3154 ofițeri superiori, inclusiv col. Șerbănescu, 3041 ofițeri inferiori.

La comanda Liceului Armatei a fost numit colonel Petrescu Titus și ajutor de comandant, locotenent Zegrea Mihail.

Prin Ordinul MSTM secția 1 cu nr. 40783 din 8 august 1947 se desființa și Liceul Armatei „Mihai Viteazul” și se contopea cu Colegiul Armatei nr. 1 din Curtea de Argeș.

O parte din elevi au fost transferați la Colegiul Armatei „N. Filipescu” iar cei mai mulți au trecut la liceele civile. La aceeași dată se desființau și Liceul Armatei din Craiova și cel din Iași, iar în anul 1948 s-au desființat și cele care mai rămăseseră.

Învățământul românesc pierdea unități de învățământ de elită, pierdea un corp profesoral care se identificase cu aceste unități de învățământ militar. Se pierdea tradiția unor instituții de învățământ cu care orice țară s-ar fi mândrit, pentru că provenea din încercările învățământului românesc: 1872, 1881, 1912, 1919, 1924.

Istoria României după 23 august 1944 reflectă istoria celor mai zburciumați ani. Etapa de transformare a societății va dura până la 30 decembrie 1948, când Regele Mihai I a fost obligat să abdice.

„...Am fost tineri, am devenit maturi, am trecut prin înțelepciune și apoi unii n-au mai fost”...Pentru toți liceul militar din Alba Iulia a fost și viața care ne-a înnobilit spiritual, îmbogățindu-i pe cei care au bătut la porțile cetății și ale liceului.

Prin înțelepciunea noastră, împreună cu știința, dăruim altora cunoaștere și trăire și orizont de profesie și viață.

Eram în Târgu-Mureș, venit cu probleme de serviciu. Avionul spre București decola după-amiază. Am început o promenadă către vechiul liceu militar și am ajuns pe platoul Cornești unde, lângă restaurant, erau patru pui de urs, care, după ce se hârjoneau la sol, urcau până în zona coroanelor arborilor. M-am retras la marginea pădurii. În masivitatea dealului se produsese în timpuri memoriale o falie care delimita pădurea de terasa situată la circa 40 metri mai jos. La marginea îndepărtată se vedea partea superioară a clădirilor fostului liceu militar. Era o liniște astrală și o imagi-ne de basm. Încercam să-mi reamintesc vocile tinere de demult, din această zonă a tăcerii, care încetase în anul 1940. Acum se apropia sfârșitul activității mele începută în meseria armelor și terminată în domeniul construcției echipamentelor de distribuție, de comandă și informatizare, activitate care a anulat deziluziile primei profesii și mi-a oferit posibilitatea de a mă afirma în noul domeniu pe care l-am îndrăgit.

Provocările vieții au fost grele, cu muncă încordată pentru a urca la nivelul la care condiția umană trebuie să corespundă cu pregătirea profesională.

Mult mai târziu am cunoscut și că nu contează de câte ori cazi, ci de câte ori de ridici (din învățăturile marelui filozof chinez Confucius)

Ceva important s-a produs și în existența liceului militar, azi Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” din Alba Iulia.

În anul 1992, cu ocazia Zilei Liceului, un grup de absolvenți din perioada Târgu-Mureș – Timișoara au fost oaspeți la Alba Iulia și au transmis mesajul de unire a etapelor de existență ale Liceului Militar „Mihai Viteazul”. În revista Liceului Militar a apărut anunțul pentru ziua de 1 noiembrie 1994: „Liceul Militar „Mihai Viteazul” aniversează anul acesta 75 de ani de la înființarea sa, eveniment de suflet pe care ne propunem să-l marcăm cum se cuvine. Adresăm tuturor celor care au trudit în rândurile liceului nostru în calitate de cadre sau elevi de la Târgu-Mureș – Timișoara – Alba Iulia, invitația de a participa la festivitățile dedicate momentului aniversar.”

Era 1 noiembrie 1994. Plutoanele de elevi erau aliniate pentru revista de front. Străluceau petlițele roșii cusute pe gulere, lampasul roșu de general și nasturii metalici ai vestonului, dar aceasta era ținuta liceului militar de la Iași – la Târgu-Mureș, predominând culoarea galben. După semnalul „onorul la general” a apărut ministrul Gheorghe Tinca. Comandantul Liceului Militar, colonelul Viorel Căliman a raportat: „Domnule ministru, Liceul Militar „Mihai Viteazul” este pregătit pentru a începe aniversarea a 75 de ani de la înființare.”

Îmi aminteam de anul 1940 când cântam „Deșteaptă-te, române!” cu fanfara Regimentului 5 Vânători în fața Catedralei din Timișoara. Eram în pribegie!

Dintre vechii absolvenți erau prezenți: gl.div. Dobrin Virgil (promoție 1936), col.dr.ing. Tătaru Nicolae (promoție 1939), col. Pasere Emil (promoție 1939), col. Dumitriu Victor (promoție 1941), col. Lațcu Dumitru (promoție 1941), col. Preda și col. Neagu Nicolae (promoție 1941), col. Ștefănescu Sterian (promoție 1926), gl. Stan Aurelian (promoție 1945), col. Stanciu Alexandru (promoție 1946), col. farm. Jugulescu C. (promoție 1942) și mulți alții din promoția 1939 care aniversează și 55 de ani de la absolvirea Liceului Militar din Târgu-Mureș.

Ministrul Apărării Naționale a dat citire mesajului său, adresându-se asistenței, începând cu veteranii liceului militar: „Este bucurios să participe alături de cei care serbează 75 de ani de la înființarea Liceului Militar „Mihai Viteazul”, liceu care poartă numele viteazului deschizător de drumuri, a cărui faptă politică și militară a rămas o chemare timp de trei secole până la 1 decembrie 1918, când a avut loc Marea Unire.” A cunoscut absolvenții Liceului Militar și le-a apreciat pregătirea de excepție. Vârsta liceului este venerabilă, dar liceul a rămas tânăr prin activitatea sa și a elevilor, pentru care haina militară îmbracă versuri și idealuri ampli-

ficat de faptele glorioase ale absolvenților săi, absolvenții acestui liceu.

Vă cerem să apărați Țara cu ființa voastră, dar mai ales cu inteligența voastră, pentru că armata de mâine va fi o armată tehnică, dar va fi și una modernă.

Profesorul Ioan Cioară de la Liceul Militar a caracterizat ostașul mileniului următor: „de la soldat la ofițerul de comandă, mușchi de oțel și cap cibernetic, apt de instrucție în clasamentul militar, dar apt și să îmbrățișeze fără șoc o meserie civil (șocul viitorului).

Din partea veteranilor a vorbit colonelul în rezervă dr.ing. Tătaru Nicolae care a spus: „a absolvit liceul militar într-o perioadă de vârf, dar primii pași după primirea gradului de sublocotenent, i-a făcut direct pe front, dând țării numeroase jertfe din primele zile ale războiului pentru dezrobirea Basarabiei. Cei care am rămas în viață, am făcut eforturi pentru recalificare.

Noi, toți, nu am precupețit eforturile și am luptat atât pentru existența noastră, dar și pentru Patria care trebuia să rămână veșnică.”

Peste doi ani, profesorul Ioan Cioară aprecia întâlnirea tradițională a unei promoții din vremea când liceul militar funcționa la Târgu-Mureș: „Cei mai mulți din membrii promoției erau civili, dar ...realizați la nivel înalt.” Din alocuțiunile prilejuite de momentul festiv s-a desprins o idee de forță: dacă s-au realizat în viață la nivel superior, o datorează, în primul rând, liceului militar, care i-a format în spiritul unei vieți și munci rigurose organizate, în spiritul dorinței de a deveni prin muncă și învățatură, oameni de competitivitate și de performanță.”

Câteva gânduri exprimate în Revista „Inimi sub drapel”, la 75 de ani de la înființarea Liceului Militar „Mihai Viteazul”: „Emoționantă este orice aniversare, dar o asemenea aniversare atinge limitele sublimului.

...„Liceul nostru nu este numai o instituție de elită, este un atelier de creație, care plămădește suflete și șlefuește minunate caractere la școala adolescenței fără secrete și prejudecăți.” (col. Viorel Căliman, comandantul Liceului Militar).

„Pentru că am crescut odată cu el, îi sunt recunoscător și-i urez din inimă un viitor strălucit” (maior Cridon Gheorghe).

„Cei care astăzi sunt veterani și privesc înapoi cu mânie, rememorându-și durele drame, ar vrea să-și ferească fiii și nepoții de amara lor experiență.” (prof. Ioan Cioară).

Îmi amintesc și gândurile generalului de divizie (r) Dobrin Virgil, exprimate la o cum-

pană a anilor: „cred cu tărie, că acolo, în inima Ardealului, liceul militar are de îndeplinit pe lângă obligațiile față de armată și un rol social de afirmare a valorilor naționale, a potențialului nostru cultural.”

La această aniversare, a 95-a a existenței liceului militar, îmi permit câteva gânduri de remember:

...„Colegi de liceu militar de la vârsta copilăriei, trecând împreună prin perioada adolescenței, am devenit tineri într-un liceu-internat, în care procesul de învățământ și educație militară și civică a fost condus de profesori și ofițeri cu o foarte bună pregătire profesională, dascăli care ne-au rămas veritabile modele de urmat, nouă și generațiilor de elevi pe care i-au instruit.

Seriile de absolvenți au dat oameni valoroși, oameni de caracter, demni, dintre care cei mai mulți au devenit personalități de bază ale societății românești și unele figuri de legendă în flota engleză sau în legiunea străină (Hrisaf Ion, Renovu Claudiu, Constantinescu Dorin ș.a). Cred, în egală măsură, că și în fața lui Dumnezeu. Se aprecia numai valoarea intrinsecă a fiecăruia, indiferent de condițiile materiale sau sociale, de la admitere și până la absolvire.

Aceste condiții au generat un respect colegial reciproc, au desființat barierele sociale de avere sau origine și au născut prietenii care s-au prelungit dincolo de perioada școlarității. La aceste condiții s-a adăugat elementul principal: sufletul de copil, care primează prin sensibilitatea deosebită a vârstei la care este posibilă orice adaptare la formele de viață socială și constituie liantul colegialității și al prietenilor care depășesc hotarele perioadei liceale.

La aniversarea a patruzeci de ani de la absolvire, șeful clasei noastre, dr. Rogoz Ioan ne spunea: „Iată-ne, dar la patru decenii de la acel început de viață pentru care ne pregătiseră anii de școală. Sunt

patru decenii de când, într-o adevărată răspântie socială, am pornit ca să întâmpinăm viața, adevărata viață pe care toți am dorit-o plină de muncă și de înțelepciune. Eram atunci convinși că lumea poate fi cucerită și că, fără îndoială, o vom cuceri. Am ajuns la vârsta la care ne apropiem de un bilanț al vieții active, dar ne apropiem într-un fel care ne poate face cinste tuturor și prin noi, școlii care ne-a crescut și ne-a dat formația de bază.

Ne-am întâlnit după un timp și fiecare și-a amintit realizările sale. Apoi, ne-am arătat copiii și am vorbit despre viitorul pe care li-l pregătisem.

Ne întâlnim astăzi cu părul cărunț sau alb și ne lăudăm cu ce am realizat, dar și cu copiii și nepoții noștri.

În definitiv, am dat țării și poporului nostru nu numai viața noastră, dar am dat și copii pregătiți, care vor duce mai departe, peste ani, toate visele și năzuințele noastre. Fie ca ei să realizeze mai mult decât am făcut noi, pentru că țara aceasta nu este a noastră, ci este și va fi a lor și a copiilor copiilor lor..”

Impresionat de buna desfășurare a aniversării, chimistul dr. Cîrje Melchior se adresa organizatorului col. (r) Stanciu Alexandru: „... Ești un maestru de ceremonii desăvârșit. Ești în slujba unei idei mărețe, a promoției noastre. Prin ceea ce faci, ne picuri un strop de tinerețe, de-a copilăriei fără grijă, cu o speranță în viitor.

Dacă aş spune că suntem frați, cred că nu aş greși. Am supt de la aceeași mamă de educație, de concepție de viață, de sistem de gândire. Mă bucur că am atâția frați pe care-i iubesc ca pe mine însumi și oricât de singur aş fi pe lume, în afară de Dumnezeu, vă am pe voi”...

Iar Alexandru Dicu, ca un vector își declara monologul său:

„...Amintiri, amintiri! Privește peste umăr cu regretul că nu te mai poți reîntoarce! Și totuși amintirile sunt singurul RAI din care nu te mai poate izgoni nimeni..”

De la aniversarea din 1958, am reținut nota profesorului Mihăilă Dumitrescu, profesor de istorie, pe care am amintit-o mai înainte.

În anul 1988, aniversam 50 de ani de la admiterea în Liceul Militar din Târgu-Mureș. Toți foștii colegi au dorit ca această aniversare să se sărbătorească în localul în care am susținut examenul de admitere și în care am îmbrăcat prima oară uniforma de liceu militar, când am plecat din mijlocul familiilor noastre, pentru a intra pe porțile unei școli de elită a învățământului secundar românesc.

Invitația elaborată de colegii noștri, Stanciu Alexandru, Lascu Liviu, Spânu Zamfir, adresată celor

119 foști colegi de-a lungul celor 8 clase de liceu, era patetică în final: „Veniți cât mai puteți să beți un pahar de vin fără rețineri prea stricte (medicale).” Ce distanță reprezenta față de sentimentele și gândirea noastră din anii de liceu? Atunci ne copleșea chemarea tinereții: „Veniți, privighetoarea cântă/și liliacul a-nflorit!” (Al.Macedonski, „Noapte de vară”).

Primul nostru elev gradat, elevul plutonier Vasile Teodor, a demonstrat o memorie extraordinară a evenimentelor din clasa noastră I B și ne-a caracterizat veridic după 50 de ani: „Nu a fost vătaful nostru, ci înțelegătorul și călăuzitorul nostru”, dânsul spunea că ne-a fost „dădacă” un an de zile.

Adunarea a avut loc sub patronajul rectorului Institutului de Medicină și Farmacie, organizat în fosta clădire a liceului militar – era medicul Bunar Emilian Laurențiu din promoția 1937-1945.

Fostul elev plutonier major, dr.ing. Tătaru Nicolae din promoția 1939 a formulat următoarea apreciere în Cartea de Onoare a Promoției a XX-a: „În luna iunie 1939, când m-am despărțit de micii cadeti din clasa I B, pe care îi îndrăgisem mult, nu știam când voi mai avea ocazia să-i revăd.” A fost emoționantă prima revedere din anul 1958, când a trezit și la noi, promoția a XIII-a, dorința și ambiția de a se organiza astfel de întâlniri, ceea ce am realizat și noi.

Această întâlnire din 25 iunie 1988 m-a impresionat prin nivelul simțămintelor exprimate față de colegii mai mari și țin să le mulțumesc din toată inima pentru organizarea ireproșabilă.

Ultima reuniune a fost în anul 1991 când aniversam semicentenarul absolvirii liceului militar, noi cei din promoția a XX-a (1938-1946).

Însă păstrăm convingerea că efectivul participanților va fi din ce în ce mai mic și că se va reduce în continuare și va avea mai mult un caracter afectiv și mai puțin festiv, dar ne bucurăm că ne mai putem întâlni.

Ne-au onorat cu prezența profesorii de educație fizică din anul 1938; Avram Ion și Prunescu Ion, iar dintre vechii absolvenți următorii: col.(r) dr.ing. Tătaru Nicolae (promoția 1939), col.(r) av. Vasile Teodor (1939), col.(r) Dragomir Marian (1943), col.(r) Olteanu Mircea (1945), gl.(r) Stan Aurelian (1945), gl.(r) Mocanu Mircea (1946), colegi de clasă, soții, copii și nepoți ai colegilor. Mai mult ca oricând, am simțit nevoia să fim colegii care am fost. Această trăire nemărturisită era generată de frica de a ne despărți.

Această aniversare a fost organizată tot la Cercul Militar din București, Clubul Diplomaților Militari. Câteva reuniuni au fost organizate și la colegiul militar din Alba Iulia.

Șeful promoției a XX-a, medicul Rogoz Ion afirma: „Îmi simt sufletul cuprins de o adâncă emoție, când văd în jurul meu o mulțime de colegi și mă cuprinde o tristețe când încerc să privesc în viitor, ca să văd cât mai puțin dintre aceștia.”

La Alba Iulia am organizat a 53-a, a 60-a și a 70-a aniversare. Am preluat și am organizat aceste aniversări ale absolvirii liceului militar ca la toate promoțiile mai vechi și am fost exemplu pentru promoțiile care întârziaseră aceste aniversări.

La o astfel de aniversare din anul 1934, fostul absolvent Roventă Victor mărturisea:

*„E vesel că destinul nu rupe al vieții lanț.
Și-am izbutit ca astăzi să fim participanți;
E trist că efectivul scăzut-a an de an,
Și tinerețea noastră s-a scuturat în van;
E trist că rândul nostru e-acum așa scăzut,
E trist de ce n-am spune-o? c-am prea îmbătrânit!
Așa că răs și lacrimă, pe fața mea se strânge,
Cu jumătate-aș râde, cu jumătate-aș plânge!”*

Și-n continuare:

*„Când strânsu-ne-am sub a lui Mihai Viteazul slavă,
Liceul de la Mureș era doar o enclavă,
Un cuib de șoimi din care-a continuat să crească,
Cuib de învățătură și vrere românească”..*

Chiar și prietenia creată în cadrul primei promoții din anul 1926, amintirea colegialității păstrate și după absolvire, aprecierea rolului școlii în instruirea și completarea personalității lor cu trăsături comune privind demnitatea, omenia și dragostea față de tradițiile ȚĂRII, prezentul și viitorul ei, au creat câmp afectiv care le-a însuflit ideea și năzuința de a se revedea. Acestea au fost la Târgu-Mureș în anii 1936, 1946, în anul 1981, la Liceul Militar din Alba Iulia.

La ultima aniversare, fostul absolvent Constantin Dăneț a prezentat școlii omagiul colegilor în versurile simțite din poezia:

PRINOS

*„La umbra zidurilor tale
Veniți în zorile vieții,
Ne-am desfăcut albe petale
Eflorescența tinereții.*

*Sorbind comoara de lumină
Ce-ai revărsat cu-mbelșugare,
Ne-am dus cu frunțile senine,
În marea vieții înclăștare...*

*V-aducem azi, bătrâne ziduri
Zvârlind prin anii duși o punte,
Cu fețele brăzdate-n ziduri
Prinosul pletelor cărunte...”*

Activitatea comună și întâlnirile întâmplătoare sau programate, au contribuit la menținerea conștiinței de apartenență la marea familie a absolvenților liceelor militare, elevi educați în spiritul dragostei de neam și țară, a creat o conștiință de grup, nu limitată la un anumit bun militar, ci la totalitatea acestora, care intră în rezonanță la orice informație privind liceele militare, profesorii, comandanții sau absolvenții acestora, ușurând comunicarea unor indivizi necunoscuți, deschizând discuția prin propoziția cod.”

„Și eu am făcut sau am lucrat în liceul militar...”

Revin și afirm că liceele militare pot forma un ORDIN nu nobiliar, ci un ordin afectiv al unor unități de învățământ de elită, prin profilul pe care l-au avut și prin rezultatele excepționale obținute, așa după cum pentru merite militare „Legiunea Franceză” formează un ordin.

Absolvenții liceelor militare și-au dedicat întreaga activitatea ȚĂRII, pentru realizarea și ridicarea prestigiului instituțiilor militare și civile, cu menirea cărora s-au identificat. ■

Colonel (r) ing. Ion NEDELCU
Promoția a XX-a (1938-1946)

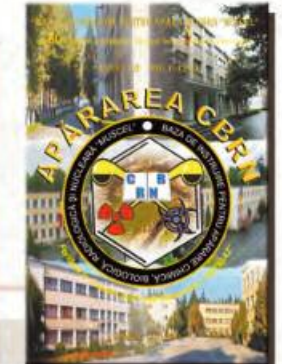
Notă:

Datele istorice sunt preluate din „Istoria lumii în date” elaborată de un colectiv de istorici, sub coordonarea academicianului profesor Andrei Oțetea

„Cartea este o pasiune, iar pasiunea se împarte”

STATUL MAJOR GENERAL
Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei
ENCICLOPEDIA
ARMATEI
ROMÂNIEI
REVISTE PUBLICATE

EDITARE, PROCESARE DIGITALĂ, TEHNOREDACTARE, CORECTURĂ,
TIPĂRIRE ȘI FINISARE LA STANDARDE SUPERIOARE DE CALITATE

B-dul Ion Mihalache nr. 124-126 ○ Tel.: 021 224.26.34 ○ E-mail: ctea_smg@yahoo.com ○ www.defense.ro/edituractea

